

پتہ مینہ

اثر: «کشکک»
Ketabton.com

۱۳۱۷

مطبعہ مموی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

پیتھ مینہ

اول توک

یوسری و چه (محمود) نومیده اوکبئی دکانداری و .

د (محمود) دکانداری لخی به فقط دومره شی هره ورخ په لاس ورته ، چه دخیلی عیالداری بهئی په هغه باندی دقوت اولایموت وسیلی برابره ولی او په مشکل سره بهئی خیل رأس المال په هغه سره ساته اودقرضدارانو اودمعامله دارانو خوله بهئی بندوله اوله کومه ورخ به په دکان کبئ نه کیناستو اویائی چاله دکانه څه شی نه آخسته . نودی خوار به دخیل دصبا اویگا خرخ ته حق خیران وه .

دده کورنی عبارت وه له یوی بنخی . او دوه هلکا نو څخه چه په نامه یو په (مجید) اوبل په (حمید) سره یادیدلو .

اگر که ددی کورنی گذران دخوراک اودپوښاک له لوری چندانی ښه نه و ، مگر سره له دی هم هرکله چه دوی دخیلی پرستی په اندازه سره پینی غزولی او هر قسم چه کیده خپله گذاره بهئی سره کرله ، نوغیر له دی څخه چه دخپلو اوپردیو په نظرکبئ دخوارانو په شانی راتلل دوی پخپل کور کبئ سره خوشحال اوآرام اودادفقیری کور به دوی ته لکه یویاد شاهی ښکاریده ، چه دهغوی په سر ددوی پلار (محمود) حکومت کاوه ، او ددوی په منځ کبئ دهغوی مور (فاضله) په کار او انتظام سره بخته وه .

مگر ددنیا پینی داسی دی چه تل نه دفقیر ، فقیری ؟ اونه دیادشاه ، پادشاهی پاتی کیزی اوهیسه ددی عالم راحت سره زحمت ، او گل سره اغزی موجود دی ، نوناخاپه دی ، فقیری کورنی ته هم یولزی مصیبت واقع اوددوی گتپالی (محمود) وروسته له لزی رنخوری څخه می شو اوددوی ئی گردنه یواخی په ویر کبئ کینول ، بلکه له خاورواړ اړو سره ئی برابر کرلو .

دده اوی مکتبی زوی (مجید) دخیل دیلارد مه کیدو په وخت کښ شل کلن و

اوبل ورورلی (مجید) د پنځه لسو کلو لجنی زیات عمر نه درلود .

دی خواری کورنی چه خپل گتهالی له لاسه ایستلی و ، پخپل کوز کښی غیر له فقر او مسکنت

اود فرضدار او غو بیتنی اولز ددکان له جنس څخه بل شی درلودل ، چه له همدی

اجناسو څخه گي هم دخیل دمهی گور او کفن ، او هم دقرضدارانو څخه تسکین ، او هم خپله گذاره

په ډیر نول او زول او مشکل سره کوله .

دوی گرد په دی باندي ښه پوهیدل که بله کومه اساسی چاره او وسیله دخپل دژوندون

لیاره روغه نه کړی ، نوهغه وخت به لری نه وی چه دهنوی دالز څه جنس چه پاتی دی ، او

هره ورځ گي په نیماگی قیمت باندي له لاسه ووزی ، او په گڼه باندي خوړل کیزی ، او قرضدارانو

باندي ویشل کیزی ، بالکل به خلاص شی ؟ او دوی به پدې اکتاویا بان کښ پاتی شی .

نوله دی چهته (مجید) ناچاره شو چه له مکتبه ووزی اولخان په کوم یو کار او غریبی کښ

واچوی ترڅو چه دهنی له گڼی لجنی دخپلی موزاو وروراود کورساتنه وکوی .

مگر سره له دی مجبور تیا هغه زغرد نه شو کولی چه له خپل تعلیم اوتر بیت څخه (چه اصلی دولت

او عزت او پنگه بلله شی) سترگی پتی کړی ، او په معمولی کار و باندي (چه نتیجه به گي لکه د دوی

دیلار دژوندون په شانوی) خپل خان مشغول کاندی .

په دی فکر اوتد بند کښ (مجید) خوارڅو هفتی نور هم په مکتب کښ پاتی شو ، اوزره گي و

چه هر رنځ اوتکلیف باید پخپل خان واخلی ، مگر د مکتب گټه له لاسه په وړیا سره ونه باسی ، ترڅو

چه د فارغ التحصیلی سند په لاس رانه وړی .

مگر (مجید) خوار پخپل دی عزم اواراده باندي ممکنه نه وه چه پاتی شی .

ولی چند زمانی گردگار و نه د انسان دمیل اود خوا هس خخه چپ پینبیزی
 اود روزگار تگ همیشه د انسان پنخلاف لوییزی، اوله همدی جهته دی
 چه په گرده دنیا کبش به هی خو لک داسی پیدانشی چه فاک دگر د شه به پیتی
 نه لری اود دنیا د گرد و پینو حنی به تل خوش وی. او بنائی چه په داسی
 پینو کبش د انسانا نو قصور وی چه هغوی د دنیا واقعات په بنده اری
 او گردی پینوی د خیل خیال خخه چپ تفسیر او تعبیر کوی.

نو چاره بنده باندی منحصره شوه چه (مجید) خیل آخیری تسمیم ونستی، لکه چه دده کنده
 رنیه مور (فاطمه) اووزی تزی ورور (حمید دده) کتنی او بالنی او مرستی ته ادر او محتاج وو
 اودوی به دده ته بانه که له چه دکور اودور وراود مورغم و خوری، او که نه ددی به له لویزی او تندی
 حنی له لاسه ووزی.

ده غوښته چه مدرسې ته لارشی، مگر دانسانیت او اسلامیت وظیفی له دده خخه نورشی هم غوښتل
 او هغه داوچه دمورنی حق اود کورنی ضروریاتو ته هم پام ولری.

(مجید) مجبور و په هغه چه زده لوی غواړی پینه کیزی، اوله تعلیم او تربیی حنی لاس راخلی اود
 مکتب دنگ اوراتنگ خخه پینه ونیسی، لکه چه همداسی لوی هم وکراو.

یوه ورځ صبا لوی (کبیخ) مکتب ته تللی، پخوا لدی خخه چه دمکتب زنگ ووا هه شی، دڅو
 دکلاس گرد و دوستانو او آشنایانو سرد لوی ولیدل، دگرد و سرد لوی خدای پامانی او وداع وکوه
 او خپل کتابونه او قامونه او مشوانی او نور شیان لوی دهغوی په منځ کبش د یادگار په ډول و ویشل

اوبه داسی یوډول چه زړه ئی هم نه کیده ، په ژړا سره له مکینه بهر شه .

(مجید) خوار هېڅ نه پوهیده چه اوس چیر ته لاړ شی ؟ اوبه کوم یو کار بانندی پیل کړی ؟ .

گرده ورځ لکه لېونی دی خوا هغه خواوگر لیدنه ، اود شپې په تېره کښ په نا امیدي او حسرت سره چه ستونی ئی له ژړا څخه ډک و ، خپل کور ته وژی تزی ستړی ستومانه راغی او همغسې خپلی مور او ورور غوندي پخپله بستره بانندی نهار پر یوت .

گویا لمړی لڅلی دی چه (مجید) د ژوندون تر یخ غوږ و خکلو ، او لږ څه و پوهید او چه په هوسائی سره شی او ور لڅی تیرول خومره گران دی . دی په دی اندازه سره غمجن او خفه و ، چه دخپل دځان دوژلو په فکر کښ ولوید ، مگر زړه نه گت او غیرت ورته ودرید ، اوله خپل دځان سره ئی وویل چه دخپل دځان په وژلو اگر که په ظاهری طور زه آرامیزم مگر په واقع کښ د خدای په نژدیه آخرت کښ مسئول او گر میزم ، او هم مور او ورور می خوار او زار پاتی کیزی - نو بهتره داده چه لکه نورو لڅلمیانو غوندي دمیرانی ملا کلکه و ترم ، او دخپل دښه ژوندون په ذریعه سره ، دخپلی مور او ورور ژوندون هم ښائسته اوبه هوسائی کړم .

په مجرد د تیرید او ددی خیال ، دده په زړه کښ سم دلاسه هغه خفگان او پریشانان په خوشحالی او ډاډینه بانندی بدله شوله اوبه دی خبره بانندی ئی عزم او اراده ټینگه شوه چه

ژوندون له ښائست او هر رازی ښه والی څخه ډک دی په دی شرط سره

چه انسان زیار و کازی او په ځان بانندی زحمت ونیسی تر څو چه

د دنیا آرامی او خوشحالی دده په برخه شی اوبه ژوندون کښ

هر له رازی نعمت او هوسائی ځنی فائده من وگریزی .

تعجب مه کړی چه له داسی یو لوی بد کاره یعنی دخپل دخان له درلو لځنی په عین
 مایوسی او نا امیدۍ کښ څرنگه (مجید) میخ وگرز اووه ، او هغه ژوندون ته چه خو د فیکتی
 وړاندی له دی څخه ئی هغه په بد سترگه کتلو ، او له هغه څخه بیزارد شوی و ، اوس په ښه
 سترگه ورته گوری ، او بیائی برته امید واری پیدا شوی ده ، او پخپل دخان باندی

هم زیات اعتماد او ډاډینه لری ، او پو هیبزی چه په دنیا کښ

هیڅ داسی یو مشکل او سختی نشته چه دانسانی په عزم او اراده

سره لری نشی مگر په دی شرط سره چه انسان در لودنکی

د تینگی ارادی او کلاک عزم وی .

ولی چه دا گردشيان ئی په مکتب کښ خو لځلی ، لوستلی او له خپواستادانو لځنی ئی په وار
 وار ، اوریدلی و .

خو درځنی پله پسی تیری شولی مگر (مجید) ته هیڅ یو کار او غریبی چه په هغه باندی
 مشغولیده ، اوله هغه څخه دخپلی دکورنی دفوت لایموت وسیله پیدا کاندی ، پیدا نشود ، او
 په لاس ئی ورته غله ، ، مگر سره له هغه (مجید) تل دکار په پلټنه کښ بخت و
 اوشه او ورځ ئی فکر او خیال کښ همدا خبره پرته و د چه بیائی په هر د

وسيله سره چه وی باید کار وکړم ، اوله بیکاری څخه چه دگر دو

اخلاقی معائبو مورده دخان وژ غورم .

دیوی میاشتی تک اوراتک او لټولولځنی وروسته ، په یو د تجارتی مؤسسه کښ یوه معمولی تنخواه

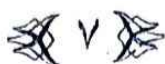
(مجید) خانته پیدا کړه ، اگریک دا تنخواه دیرد لږه وه ، مگر له هیڅه ښه وه ، اودده دکورنی

سوره دودی له دی څخه بودیده ، اودهغنی په واسطه سره ددوی ښه ناکت اوبد بختی چه له یوی مباحثی یا څلویښتوشپو راییسی په دوی بانندی راغلی وه ، سپکیده .

اوس چه (مجید) ته کار پیدا شواوونئی لیده چه دده دیلار د مرکیدوله ور څو ځنی وروسته یاددوی په کورکښ اول ځلی لوگی پورته شو، اودتودی دودی خونددئی په مزو مزو سره وځکلو ، نوسمدلاسه یوبل شوق ئی په زړه کښ واوید ، او هغه داو ، چه اگریکه دورځی له ځی نوکریم ، اودخپل دبادار دکارو په سر رسواو بانندی مصروف یم ، مگر ایده دی چه دشبی له ځی خپلهغه درسونه اوسبقونه (چه په دی څو کلوکښ می په مکتب کښ لوستلی دی ، اواوس له مجبورتیا بیرته پاتی دی) باشروع کړم ، ترڅو زما داڅوکلنی زحتونه اوخواری چه په مکتب کښ می ایستلی ، اوزما دمرحوم اوغریب پلاریسی په هغه بانندی خرڅی شوی دی ، ابته اوخرایی نشی ، اویه پای کښ زده هم وکولای شم چه دهغی له فائدی ځنی له نن څخه زیاتی گتئی ځان ته په لاس راوړم .

اگریکه داکارهم سخت کارو ، اودهرچا دللاسه نه وه پوره ، چه دورځی او دشبی له ځی پورنگه مصروف وی ، اویو دگریهم هوسائی ونه لری ، مگر (مجید) له هغو ځلمیا نوڅخه نه وچه هغوی له کاره زرزرستری کیزی ، اویه لږڅه کارکولو سردفی الحاله په چیغوشی او وائی چه ستری ستومانه شوی یم اوضروردی چه اوس خولږڅه تفریح او تنفس وکړم ترڅو زما دللاسه تللی قواوی بیرته په ځای راشی .

په پای کښ (مجید) ددی ضرب المثل په فحواچه « لټوو نکئی ، موندو نکئی دی » دخپل په دی مقصد بانندی هم ورسیده او په یو دلیله دحقوقو مدرسه کښ ، وروسته له ورکولو دامتحان ځنی قبول شو ، اویه شپږ مباحثی امتحان کښ کامیاب گرزمدلی عالی الاعلی درجه ئی وگټله او دده نوم نه یواځی دوزارت معارف په مخصوصه مجله کښ بلکه دښاریه گردور سمی اونیم رسمی اوملی اخبارو کښ ، سره ددکسه دده ، په پندو لیکو سره خپور ، اویه گرد مهمو

خایو کښ مشهور او وپژانده شو، او ددی شهرت په اثر کښ ده ته دیوی لوئی حکومتی اداری له خوا بلنه وشوه، چه دی هلته کار وکړی .

نوده هم له خپل بادار سره خدای پامانی کړی ، له هغی تجارتی مؤسسی څخه وتلی په هغی رسمی اداری کښ ننوت ، او هلته ئی هم خپل مفوضه کارونه په داسی امانت داری او فعالیت سره تل انجامول ، چه دمربوطه اداری گردو آمرینو او مامورینو به د (مجید) دکارو اود اخلاقو ستاؤل او تمجید کاوه . اودی به په دی صفتو سره نه غره کېدلو ، بلکه دی ستاؤنی به دده په زحمت کښی او زیار ویستلو باندی ډیر اثر اچا وه اوده به لازیات کار کاوه او خپل اخلاق او عادات به ئی هم له پخوانه لادیرنه بشکاره ول . اود شی له مخی به تل هغه د حقوقو لیلیه مدرسسی ته تللو ، او هلته په ډیره زیاته اندازه سره د خپلو استاذانو د مینې وډگرزیدلی ، شاگردانو به هم ده سره ډیر محبت کاوه ، اوده هم څرنکه چه پخپلو سبقو کښ زیار او زحمت ویستلو ، همغسی به په امتحانو کښ هم تل اول نمبر ووت ، تر دی چه په خپل زړه یوری ښه شهادت نامه ئی لمانته حاصله کړله ، اوددی په اثر اود خپلی د ښی سابقی په وجه سره دده معاش اورته هم اوچته شوه ، او په دی اصول سره دده ژوندون ورځ په ورځ ښه کیده ، اوده په سیوری کښ ، مور او ورور ئی هم په هوسائی شول ، اود دوی کور د سعادت اود نیکبختی مینه وگرزیده ، او په بله ژبه هغه خوار او کمبخت (مجید) د خپل د زیار او زحمت ویستلو په اثر سعادت من او نیکبخت شو ، او په خپل مقصد باندی همغسی ئی چه غوښته ، ورسیده .

وروسته له دی څخه هغه کچنی کورنی د خپل د ژوندون شی از ورلخی په ډیره آرامی او هوسائی سره تیره ولی او (مجید) د خپلی مور ډیر عزت او خدمت کاوه او دومره ئی

به دره سرگه سرد ورته کمل ، چه تقریبا ددی رضامندی او خوشحال گشتلئی وروسته له زمانه
 او روسی خخه خیل خان باندی لکه ، و عبادت گرزولی و ، اوهم دارنگی بهائی دخیل دورور
 (حمید) زردهم تلپنه ساتلو ، او دده به روزنه او تربیت کبش بهائی هم نیر زیات زیار و بستلو
 اوسه او ورخ به به همدی فکر کبش وچه دده به زرد پوری دده دورور (حمید) یخیلو سبقو
 کبش مشغول وی ترخوچه په امتحانو کبش کامیاب او په نتیجه کبش ئی دخیل دمکتب دوره پای ته
 رسول د شهادتنامی په اخیستلو باندی بریالی شی .

دوهم ټوک

خو کانه همداسی په خوینی او خوشحالی سر په دی کچنی مسعودی کورنی باندی تیری شوی
 او (حمید) خرنکه چه دزیاتی کتی خاوندو ، او یو څه مبلغ ینی ئی په بانساک کبش هم درلودل
 نو مور ئی دده دواده په فکر کبش و لویده ، او په دی موضوع کبش ئی خیل زوی (حمید)
 سره مشوره وکوله . مگر (حمید) له دی خبری خخه سروغرو او و ئی ویل چه زه اوس
 دخیل دواده دپاره تیار نه یم .

هومره چه دده مور په دد باندی به دی موضوع کبش زور اچاوه ، او خوخلی او په خوور لږو
 او خو مجلسو کبش ئی په دده باندی دواده په نسبت اصرار کاوه ، غیر له همه رومبلی خواب خخه
 بل خواب به ئی له ده لخنې نه آوریده ، تردی چه وروسته له نیر گفتگوی او خبر و خخه
 (حمید) دخیل دزرد خبره خپلی مور ته بشکاره کړه ، او و ئی ویل چه زه غواړم ترخو
 چه د (حمید) دمکتب دوری پای ته به وی رسیدلی ، زه واده نه کوو او وروسته له هغه
 په خیل خان او خیل ورورته یو لخی واده وکړم ، ددی خبری په مقابل کبش دده مور
 ناچاره چوپه شوه او زیات له دینه ئی په دی موضوع کبش څه ونه ویل .

(حمید) به په مکتب کښ په ډیر شوق او ذوق سره خپل سبقونه ویل او ضبطول گئی او خپله (متوسطه) دوره گئی په ډیر موفقیت او کامیابی سره پای ته ورسوله او وروسته له هغه د (طب) په شعبه کښ داخل شو . او دخپل دتحصیلاتو په تړلو دورو کښ په نورو طالبانو په هڅه کښ ، او پوهنی سره مشهوره و ، او په گړ دوشینز مباحثی او کلنی امتحانوکښ به تل اول نمبر خوت . او له شلو لخوا څخه گئی زیات ، دخپل دمکتب دمدير له خوا ، دافتخار او دلیاقت پانه آخستی وه .

(مجید) به هم دده په باره کښ له هیڅ شی څخه ایزوالی او سیمول نه کولو او د (حمید) گړد تعلیمی ضروریات به گئی (اگر که ډیری پیسی به هم ورباندی لگیدلی) سره برابر د ولی او تل به په دی خیال کښ و ، چه خپل دی کچنی ورورته دژوندون لارورونښی ، او دده حیات دبدبختی له تیاری څخه ، دسعادت اونیکبختی زناته ورباسی . او هر وخت چه دا خبر د دده په زړه کښ تیریده ، چه دی دخپل کچنی ورور په نسبت ، دخپل دورورولی لازمی وظیفی په بڼه شانی سره انجاموی ، دخوشحالی او خوشبختی لخلانده به گئی په زړه کښ وربینیده ، او خپل لخان به گئی دجهان له سعادت مندانو څخه شمیره .

هو! هغه څوک چه خپله انسانی او وجدانی وظیفه پای ته رسوی
 څه عوض او بدله به لدی څخه زیات مومی چه دخپل دهغی وظیفی
 پیژندلو په واسطه ، دنیوی او اخروی سعاداتو ته رسینزی ، اودخالق
 اودمخلوق رضامندی دهغی په واسطه سره لاس ته راوړی .

(حمید) هم هرکله چه دخپل دلوی ورور دامهربانی ، اوداروزنه ، اوداشفقت اودالورینه لیده ، یوغیبی قوت اوقدرت به گئی په زړه کښ پیدا کیده ، اوروح به گئی خوشحالیده او په دی واسطه سره به گئی په گړدوسختیو اومشکلاتو بانندی بری مونده کواوه او ټول به گئی خپلو پښو لاندی کړی ، دخپل دموفقیت په لوری تلو .

(مجید) هم له دی خپل ژوندانه لخنې ډیر خوشحال و ، ولی چه درلودونکی دیوی مهربانی مور لکه (فاطمه) او یو وظیفه شناس تابعداره خوش اخلاقه ورور لکه (حمید) و ، اودی هم له دی څخه څه زیات شی ته چندانی اړنه و .

ولی چه سعادت او خوشبختی دو موره گرانه او سخته هم نه ده لکه
 چه خینی کسان ئی تصور کوی بلکه هغه شیان چه مونزد سعادت
 په لوری سموی زیاتدی . بلی ! سعادت من کیدل آسانه دی
 مگر تل سعادت من پاتی کیدل سخت بلکه حال دی .

هو! (مجید-حمید) اوددوی مور، دری وارده سره اوس خوش نصیب او سعادت من دی
 که ددوی دا سعادت مندی او خوش نصیبی ترهیر و ورخو پوری پاتی شی .
 ناخپه ددوی مور رنخوره شوه او په بستره کښ پر یوته .

داوه ددوی د بدبختی لپری منزل .
 ددی رنخوری مور مرض ئی هیر و لخنوبه او ، اودوی ، ددی په درد او دو نهماندی
 سترپی ستومانه شول او دها کترانو به ئی هیر خوش آمد و نه کول ، او هیری پیسی به ئی بنبدلی ، دشی
 او دورخی به لاهانده او کرهانده ور .

(مجید) به دشی له لوری تر گهږخه دخپلی دمور دچیرکت په خوا کښ ناست و . او دورخی
 له مخی به خپل کارته تلو او دمور خدمت به ئی (حمید) ته پرینوده ، (حمید) به هم دمکتب
 له تگه پاتی او ترشی پوری دخپل دمور په خدمت کښ مصروف و .

(مجید) به دغرمی له رخصتی لخنی هم استفاده کوله او په یو کرائی مو تر کښ به ئی له
 دها کتر او دوا سره په ولا دوینو خپل خان تر خپلی مور پوری رسا وه .
 او وروسته ددی له کتلو او پوښتنی او دوا ورکولو ، اود (حمید) دلازمه هدایاتو
 ور کولو لخنی بیرته به دها کتر سره په مو تر کښ خپل کارته ورته ، او حال داوه چه زره به ئی
 بالکل په خپلی مور پیسی هم هیر پخسیده ، اود سازدیگر له خوا به هم وختی بیاره مو تر کښ
 دخپلی دمور خدمت لپاره له لازمه دوا سره راتاو .

نوهر کله چه پښتانه وائی چه « نه کوی حیب، شه به وکړی خوار طیب » د داکبرانو
 د دواوو او دا د (مجید) الوند بلوند او الول، اود (حمید) زیاره، او زحمت هېڅ یوه
 فائده هنی رنځوری ته ونه رسوله، او ددی مثل په اساس چه « د گورشیپه په کورکښ نه کیزی »
 وروسته د یو کال رنځوری او معالجه څخه کمبخته (فاطمه) مېه شوه او خپل دواړه ځامن ئی
 په ژدا او انگولا کښ کینول، ولی چه دوی دواړه وپوهیدلو، چه د دوی د نیکبختی پنگه
 د دوی له لاسه روتله، او پس لدینه دوی در په در او خاوری په سرکیزی .

هو! مور د اولاد په نسبت د رحمت فرشته او درافت مجسمه ده

او پښتانه وائی (هر هغه اولاد چه مور لری نو نور څه غواړی او هغه

کمکی چه مور نه لری نو څه لری ؟)

وروسته لدی چه دواړه وروڼه د خپلی مور د تکفین او تجهیز او تدفین څخه
 فارغ شول او خپل کورته بیرته وگرزیدل، کور د دوی په نظر کښ لکه گورداسی ښکاریده، او
 پس لدینه چه د دوی مهربانه مور له دی کوره د مرگ په لاره لاره، په دی کور کښ
 ناسته او و لاره دوی ته چندانی خونده ورکاوه .

(مجید) به دیر لږ کورته راتلو او هغه هم فقط د خوب په وخت کښ .

او (حمید) به هم چپ له پخوا څخه چه دمکتب درختی سره جق په کور کښ حاضر وه

اوس پس له مانبا مه کورته راځی او دی هم په دی گوښی کور کښ یواځی او ییکسه ناست

او دیر به خپه و، او ددی په ځای چه (لکه پخوا) د خپلو سبقو په ضبطولو بانندی

مشغول شی، اوس چه په دی کور کښ راشی هک پک پاتی په یوی گوښی کښ چپ او خپه

کینی او په راز راز فکر او چرتو کښ (چه ټول به له اوهامو او خرافاتو ځنی دک و)

لویښی .

رښتيا دادی که (مجید) خان په رسمی کارو باندی مشغول نکړی، او (حمید) دورخی له مخی مکتب ته لار نشی، نو دی خبری څخه به ویره وه چه چیری لهونی نشی ولی چه چنی خیالات اریکاره او هامو ددوی د وارو په ماغزو کښ لځای نیولی و .

د (مجید) په نسبت (حمید) ته به زیاتی اندیښنی او چتی خبری په زړه کښ لویدی او د شی له مخی کله کله لځینی جنون آمیزه حرکات هم لځنی لدل کیدل نو هر کله چه دی به په کور کښ یوالخی ملاست و، څوک به دده په دی او ضاعو او حرکا تو با ندی نه پوهید و، اونه خبر ییدو، او له دی جهته په دی دواړو، وروڼو باندی به ورخی په ډیر لځند ید او سره تیر یدلی .

❖ د ریم توب ❖

(مجید) له یوالخی تر ب او تنها ئی څخه ډیر په تنگ شو، او تر دی وجه لیونی شی، نو د لځینی ملگریو او دوستانو په مشوره، او د خپلی کور نی د ضروریاتو په تقاضا سره مجبو رشو، چه دواړه کولو په فکر کښ ولویزی .

لځکه چه په حقیقت سره انسانان گویا داسی خلق شویدی، چه په گردوشیانو کښ دیو اوبل مرستی ته اړه او احتیاج لری، اوبی لدی اړ توب او احتیاج څخه یوالخی ژوندون نشی کولای، اوله همدی سببه وجه « آدم » علی نبینا وعلیه الصلوٰة والسلام ور وسته له دی چه « دالهی » (ج) په خلافت سره ئی په لځکه کښ افتخار بیاموندلو، اویخیل دارالخلافت کښ کینا ستلو پس له هغه لځنی چه حضرت « جبرئیل » علیه السلام به دده له حضوره رخصتیده دی به له یوالخی توب او تنها ئی لځنی ډیر متاثر کیده، او د خدای تالی له مرحمته دده دمشغولتیا و انست له خاطره بی بی « حوا » « علیها السلام خلق شوه .

نوله دی جهته (مجید) هم لکه نورو لعلیا نوغوندی ددی روحی احتیاجه لځنی متحسس شو، او دیوی سنی ښخی انتخاب پسې ولویده .

مگر دا کارده ته خوراکران و ، ولی چه مورگی مړه شوی وه ، اوبله کومه نژدی خپله او خپلوانه گئی
 هم نه درلودله ، چه په دی لوی کار کښ (چه پښتانه ورته « د عمر سوهان » وائی) ده سره مرسته وکوی .
 (مجید) ډیر وخت ددی کار په فکر کښ وه ، مگر هیڅ یوه وسیله او ذریعه به ورته
 نه پیدا کیده ، تردی چه په خپلو همسایگانو کښ گئی یوی بوډی ښځی سره ملاقات وکولو ، او هغه گئی
 په دی ضرورت بانندی وپوهوله .

گویا چه زدی ښځی فقط دهمدی ښوکارو دپه سر رسولو لپاره ژو نندی دی لکه چه
 د (مجید) و ارمم په خطا لارته شو . لکه چه هغه سپین سری همسایه دده دوا ده دپاره
 متوجه شواه .

داموضوع چه اول پلا دهنی سپین سری په نظر کښ ساده ، او معمولی ښکاریده ، وروسته
 ډیره سخته شوه ولی چه (مجید) به داسی نجلی پسی گرزیده چه د ده په زړه کښ وه ، اودی
 بوی به چه د هری یوی نجلی صفت ورته کاوه ، او هویت به گئی ده ته و یل ، ده به دهنی
 له کتلو ، او کړلو غځنی په راز راز یلمو او بهانو سره سر غړاوه .

هو ! دنکاح په مقدس امر کښ ډیر احتیاط ، او ډیر وړاندی ، او وروسته
 کتل په کاردی ، او ډیر زیات لازم دی چه تل ناوی د زوم
 په زړه پوری وی ، او په داسی مواردو کښ دنو رو کسانو مداخله
 نه یواځی بیدخایه بلکه مضره اوبالکل چتی ده .

لکه چه وویل شول له یوی خوا (مجید) دنجلی په خو ښو لو کښ ډیر مشکل پسند
 اوزرزی واقع شوی وه ، اوله بل لوری به دنجکیو پلروا و میندو هم له دی محلمی څخه
 خپل خانونه ژغورلو ولی چه په همنه اوله ورځ کښ چه (مجید) هنی سپین سری ښځی سره په دی
 موضوع کښ خبری کولی نور و پرد یو ښځو ترشا دده گردی خبری (چه دخپلی مفروضی

بنجی دارصافو به نسبت سره ئی بیانولی (واوریدلی او هغه ئی لکه چه دینجو عادت دی زر ترزره
 به کلی، او کور کین خیری کرلی به سر ددی دامتواتر انکار، اومخ گرزول د (مجید)
 دهر رازی بی او بنائسته نجنی دقلولو خغه داخبر لا تینگه کره چه (مجید) لوبی کوی
 اوبه خلقو مسخری جوړوی ، او که نه داسی بنجی چه پدی صفت سره ئی ستائی چیره پیدا کیزی
 لکه چه بنجو به یخلو منجو کین ویل ، اودا خبری ئی خوله به خوله کوخه به کوخه بلکه
 تر دبرو لری لایو پوری رسولی وی ، (مجید) هغه سین سری بنجی ته ویلی و :

زه داسی بنجی ایتوم چه ماسره په خوشحالی ، او خپگان کین تل
 ملگری وی ، په ژوندون کین همیشه مرستی را سره کوی صبا

اوبیگازما پخدمت کین لگیاوی ، زما زره له هر د حیثه بینه ساتی
 زما په کور او ورو رباندی فهم لرنه لری زما د غمو او اند یسنو
 په لیزو لو کین تن دیر زیات زیار باسی . اود خپلی مهر بانای او

عواطهو په غیږ کین می تل روزوی ...

له دی راز خبرو خغه به ئی زیات ویل او دیری نوری خبری ئی هم لکه چه دینجو عادت دی
 به دی خبرو پسی له خپلو لوانو خغه جوړی کرلی وی چه (مجید) له هغو لحنی هیخ خبر هم به و
 پهر تقدیر سره گویا چه (مجید) دخپلی بنجی په غوره کولو او انتخابولو کین دیو مخصوص
 ذوق لرونکی دی چه دنورو خلقو له فکر و لحنی جلادی .

دا مطلب زر ترزره بنکاره شو ولی چه هغی سپین سری ده ته خبر ورکړلو چه یوه بیه
 جلی می درته پیدا کرلی ده ، او وروسته له هغه ئی گرده قصه ده ته په دیر شور او زور سره وریله

• داسی نجلی ده چه مخ گی لکه دخور لیمی بیوزمی اودواوه غتی غتی سترگی گی
 توری ناغه داری، اوتوری نری کیزی ورخی گی لندی، اوتورباغه گی لکه تیره غشی او سم
 قد گی لکه سرو، اوسین غابونه گی دتور دگلی په شانی، او دواوه شو نهی گی سری
 لکه عتاب، او ... اوبلار گی هم شته من دی .

(مجید) په تلبواز سره ددی سین سری بنجی له خولی لحنی خبری اجستی وئی ویل:

• مورکی ! داسی نجلی زمانه کار نه ده .

سین سری بنجی له خور اتعجبه په چغو گډه شوه ، ولی چه داسی انتظارئی نه درلودلو
 چه له (مجید) لخی به دداسی پمخی شته منی نجلی په مقابل کښ داسی لخواه واوری
 او اوس گی چه دا خبره دده له خولی اروبندی هم ده، بیائی هم یقین ور بانندی نه رالخی
 چه یو داسی حاجتمن مجرد بنکلی لملی ، دداسی یوی بنکلی گلالی نجلی په مقابل کښ
 داسی یوه خبره وکری ...

لږ څه وخت تیر نه و چه د (مجید) اصرار او ویناو دا بنجی په اصلی مطلب بانندی وپوهوله
 او وروسته له هغه څخه هغه سین سری بنجی دهمغی نجلی په لټولو کښ ولویده چه (مجید) غوښته .

اوس نوښائی چه موزو گورو چه د (مجید) ددی مخ آړولو سبب څه شی و؟! ...
 (مجید) به تل فکر کاوه که له یوی شته منی کورنی څخه دی بنجی وکری نونه یوالخی دده په واده
 کښ ډیری بیسی خر خیزی بلکه تل به په هغه بانندی دده ډیر لگتونه کیزی او ویلی به ئی چه په پای کښ به له یوه
 پلوه زه و نشم کولای چه خپل هغه پورونه چه په ما بانندی زما - خواخوژی مور درنخوری، او
 دگور، او کهن په وجه سره پراته دی ادا کړم، اوله بل لوری زما د ورو (مجید) په تعلیماتو
 کښ دیسی دندتوالی په سبب سره ډیر او معطلی پښیزی، اودهغه تعلیمات ناامامه پاتی کیزی چه دا
 دواوه کارونه ښه نه دی .

موا (مجید) به غویته چه بده بانندی تردیره وخته پوری دخلقو پوروی، ولی چه داخیره
 دده بی اعتباری اوسیکوالی سبب کیده، اوهم می پیدی خبره بانندی اورینه نه وه چه ورورگی
 دتحصیل له سعادت لجنی وروسته لدی خخته چه خو کلونه گی زیار اوزحمت پهخان بانندی اخیستی
 دی بی نصیبه پاتی شی، اویدی وخت کبش، دخیل لخن، اودخیل و رور دخوراک، اویوناک
 اودخیل کور داستانه لپاره مجبوره چه خیل کورهم ودان کپی . . . نو لکه دده دگر دوامورو
 غیر لدی خخته په بل سورت سره توانق نه شوی پیدا کولی چه دی په یوه عجزه کورنی کبش ورننوزی
 اوله هغه وده بناسته، اویمخی، اوتعلیم یافته بجلی لخن ته واده کپی .

رته ئی کار سم شو. او هنی بو پی دده ته دده په زړه پوری یوه نجللی
 پیدا پرده او دوه دری هفتی به وی تبری سوی چه گر د و کارو دده په زړه پوری صورت
 وئو لو او په دی کچنی کورنی بانندی چه عبارت واده دود یشیانر ورونه لجنی یوه به بناسته او گلالی
 او تعلیم یافته نجللی هم ریبه سوله چه دهنی ساری به هنی سیمه کبش لیزیدا کیده . . . او داکور
 چه تر اوسه پوری دیود قبرستان په منزه تی اوتیاره ینکاریده، اوس دگلستان په شانی
 بناسته شوی او یونوی رنگک او رونق ئی پیدا کپی دی . . .

یعنی (مجید) واده وکولو اومتاهل شو. او خپله بنجه ئی کورته راوستله .

اوددوری په ژوندون کبش نوی یوه دوره شروع شوله. له سرگردانی او پریشانی لجنی
 کرد خلاص شول دشی له لجنی به (چپ له پخوا خخته چه پیر کله به هیش نه راتلو. او که
 راتلو به هم فقط د خوب په وخت کبش به و) رراو پیر په وختی کورته راتلو. او درخصتی
 اود تعطیل په ورلحو کبش به هم له صبا لجنی تر یگیابوری په کور کبش ناست و. که ربتیا وویل شی
 گویا چه اوس (مجید) دژوندانه په خونده بانندی وپوهیدلو چه له خپلی پیمخی بنجی سره ئی
 چه نوم ئی (حبیبه) و، ناسته او ولاده او خبرتی او اتری کولی .

✽ خاورم توك ✽

اگر که (حمید) دخیل دتحصیل اوتعلیم په کار وکښ بخت او مصروف و، مگر د (حیی) راتگ دهنه په ژوندون کښ هم بی اثره نه و.

لکه چه نتیجه د خاوند تعالی دیو لوی نعمت او رحمت په مترله ده چه هر چیری پښه کیزدی اولاسئی ورسپیزی هلته سعادت او آرامی او هوسائی پیدا او د ژوندون خونند خرگندیزی ! ...

(حمید) دخپلی موردمره کیدوخغه رایی دآرامی اودهوسائی مخنه ولیدلی . ولی همداجه (حیبه) ددوی په کور کښ ننوته ده هم له بدبختی اورنخ او تکلیف لخی نجات ییامونده .

که رښتیا وو بل شی گو یاچه دادزازه ورونه سرد دیمخی (حیبه) په خپل خونده ور ژ و ندون نوی ور گند شوی دی . اوخپله هغه پخوانی بدبختی اوسر گردانی لگی بالکل له خاطره بهر کړیده . . .

مگر دی سرد به خوک څه وکړی شی چه روزگار هیخ یوشی پخپل حال بانندی په فرار نه پر یز دی ، اوخوشبختی او بد بختی دواړه لکه ژمی اوودی او پسرلی اوخران غوندی بله پسی زموږ په ژوندون کښ خرگندیزی اوهرشی اوهرخیز زر ترزره دتغییرارتبدیل په معرض کښ واقع کیزی . .

(مجید - حمید - حبیبه) دری واژه یوه کچنی کورنی سره گرزیدلی دی . اودوی درد
 په ډیره خوشحالی او هوسائی سره شی او ورلخی تیره وی .
 دورلخی له مخی (مجید) خپلی نوکری ته مخی . او (حمید) خپل کتابو نه تر تخرگت
 لاندی نیولی مکتب ته درومی . او (حبیبه) ددوی دوتلوڅخه وروسته په جارو کولو او د
 لوبیزو په وینځلو او په گندلو او پغلی او نورد کورنی کارو باندی لگیا کیزی . . .
 دیگا له اوری (مجید او حمید) وختی کورته بیرته ورگرلخی او په مجرد دنتو تاو
 په کور کین دهنی دانتظام او ښائست مخنی خو شجا لیزی او بیا دری واژه
 سره یوځای دهنه چای په څکلو باندی (چه عن ددوی درانگک په وخت کین ئی او په تباری خوبیدلی
 وی او سید لاسه زمیزی) مشو لیزی او وروسته له اداء کولو دما ښام دمانځه دری واژه سره
 یوځای په یوه میز باندی ددوی په خور او باندی پیل کوی . او یوله بله سره په عین خوراک کین
 خوزی خوزی خبری اواتری هم کوی . وروسته له دوی خورلو او چای څکلو څخه
 دری واژه دماسختن نموخ اداء کوی او وروسته له هغه به (حمید) له خپل ورور او
 ورینداری سره خدای پامانی کړی خپلی پلې خوننی ته تلو او هلته به ئی دخوب تر وخته پوری خپل
 سبقو نه اودرسونه ضبطول ، او بیا به ویده کیدلو .

پوهان وائی : هرچیری چه عشق او هوسائی وی هلته به سعادت او آرامی هم وی .

نوله همدی جهنه وچه دوی دری واړو به په ډیره مینه او محبت سره ژوندون او گذران
 کاوه . او بوله بل مخنی بیجده او بی انداری خوشحال او خوښ وو . اودا ورلخی اوشی به ئی په ډیره
 هوسائی او آرامی سره تیره ولی .

(مجید) له خپلی ښخی سره له حده زیاته مینه او محبت کاوه . او له خپل کچنی ورور
 (حمید) سره به ئی هم تل شفقت او محبت کولو . اودوی دواړو به هم په ډیر احترام او محبت سره

(مجید) ته کتلو اودده داوامر اوداشارو په لځای راوړلو کښ به ئی زیار و بستلو . په تیره بیا
(حمید) به دخپل مشر ورور دومره تابعداری کوله چه تقریباً دعبادت منزلی ته
ډیره نژدی وم .

ولی چه (مجید) نه یواځی دده ښاغلی مشر ورور و ، بلکه د شفقت ، او د رحمت له لوری
ده ته د مشفق ، او مهربان یلار په لځای و . نو (حمید) به هم دخپل د (مجید) مشر ورور
دوه غیرگی تعظیم اوتکریم کاوه اود خپل د ورور له خاطر به ئی دخپلی ورینداری
هم ډیر عزت او احترام کاوه او ددی د گردو خدمتونو او اوامرو په لځای راوړلو کښ به ئی
هم زیار و بستلو ، او بالمقابل دده ورینداری به هم ده ته په درنه سترگه کتل ، او هغه
لازمه خدمتونه چه ښائی یوه گرانه ورینداری ئی خپل لیورته وکړی د هغه به ئی به ډیر اخلاص
اومحبت سره په لځای راوړل .

لنډه داچه هغو دری راډو به یوا به داسی مینه ، اومحبت سره کاوه چه له وراڅخه
دیو وجود په منزله په نظر راتلل ، او هرچاچه د دوی داگر مجوشی ، او گډلون ، او لورینه
لیدله ، نو دا به ئی په خیال کښ راوړ او ، چه د اداری سره په دری بدنوکښ یوه ساه او یو روح لری .

❖ پنځم ټوک ❖

هرکله چه د امتحان وخت نژدی کېدو . نو (مجید) به د ورئخی له مخی په کور کښ
پاتی کېده ، او خپل سبقونه به ئی تکرار ، او گردانول . ترخوچه خپل لځان د طب امتحان
ورکولوته سنبال کړی .

(حبیبه) به هم دخپلو کارودپه سررسو لوڅخه وروسته د وزکاری په وخت کښ
یوه نیمه شیبه د ده خونسی ته ورتلله ددی خوا ، اود هغی خوا خبری به ئی کولی . او چتی چتی

به خندیده ، ار خوار (حمید) بهائی له کاره ایسته . کله به ئی د ده به کتابو کین لاس وهار .
 او دهنور یائی به ئی دی خوا ، هنی خرا آره ولی ، او عکسو نوته به بخیر کیده . کله به ئی هغه فنی اسبابو ته چه
 بیح د ضرورت پوره کو لو یاره موجوده . ورنجینی پتول یائی ورنجینی تبتول .
 رسی مندی وهلی ، او خپل اسباب به ئی بیر ته ورنجینی اخیستو ، او بیا به پخپل
 کار باندی مصروفیدو . مگر (حبیبه) به بیا ورته ، از به هغو اوبو به ئی لاس پوری کاود ، اود
 (حمید) له یغسو لوئجینی به ئی لاس نه آخیستلو .

دیر غلی به د اسی هم پینیده چه (حمید) به ددی د تو قو دلا سه به قهر کیده مگر دده
 دی قهر به هخ یواثر به (حبیبه) باندی نه کاود ، بلکه هغه به لا خوشحالید ، اودده
 کنخاو ، او د قهر به مقابل کین به کت کت خندیده ، او تیغ تیغ به ئی ورته کتل ، لنده داجه
 هی خوانی پیمچی بنخی به سره له عصبانیت ، او خیه کید لود (حمید) همغسی سین ستر گتیا کونه

حکله چه د خوانی بنخی روح کت مت لکه یوزنه وروزکی بنائسته

بوزاغوندی دی ، او همغسی چه بو را خان په راز راز گلانو

باندی منبی ، او له یو حنی پا شیدلی ، په بل باندی کینی

همداشانی خوانی بنخی هم که شه قید ، او بست ورباندی نه وی

او پخپل سر آ زاده وی همدا رنگی کار و نه به کوی .

(حبیبه) به هم تل د (حمید) په شاؤ خوا کښ د بورابه شانی گرز یده، اود (حمید) دمعا شرت، اوله ناستی و لاری څخه به زیاته محظوظه، او خوشحالبده، او همیشه به می زیار و یستلو چه د (حمید) سترگی لحاظته ور واړوی .

همداچه (حبیبی) به لید لو چه (حمید) دکتا بو په مطالعه کښ د و ب دی او یخپلو سبقو کښ مشغولتیا لری، نو له حده زیاته به خپه کیده، اوددی په کلمو کښ به چاړه د گرز یده، اوداسی می په زړه کښ سنجوله چه پا خیزی، اود (حمید) گرد کتا بونه او اسبابونه به یو تناره کښ واچوی، اوو می سوزی چه دی ولیدی ته نه گوری او دی. سره خبری نه کوی چه تل خپلو کتا بو ته گوری، او په هغه لیک، اولوستو باندی مشغول دی.

په رښتیا سره ښی او پیمخی ښځی گردی همداسی عادت لری چه غواړی نور کسان ټول هغه شیان چه غیر له دوی څخه وی، ایسته و غورځوی، او هیدخ ورته و نه گوری، او فقط همدی ته گوری، او تل دوی سره ښائی چه مشغولتیا ولری .

(حبیبه) هم به همدی عمومی حس کښ اخته وه. دور لخی خو لخلی د (حمید) خونۍ ته ورتله، او هغه به می له کاره ایسته، اونه می پرښوده چه خپل مقصدته ورسیزی . هر کله به چه (حمید) غوښته چه دا په قراری، او دلا ساسره له خپل لحاظه لری کړی هم نه کیده، او که خپه کیده هم څه فائده ورلځنی نه مرتبیده، او که په قهریده هم به هنی پیمخی ښځی باندی دده قهر کوم اثر نه آچاود .

دهمدی جهته دی چه اروپائیان وائی : (بندهی دنارینو

به نسبت لکه سیوری داول دی، که نارینه له بندهی خنی و تهنیتی ؛

نو هغه هم له ده سره روانه وی، اونه تری جلا کیزی) .

نومر کله چه (حیه) به د (حمید) دابی پروائی، اوی، اعتنائی ته کتل، پخیلی سپین
سترگی کین به ئی لازیاتوب کاوه، اودورخی زیر ساختونه به ئی له ده سره دده په خونه
کین به همدی لوبو او پخولو سره تیرول .

دا هم باید وویل شی چه د (حیی) په زړه کین یوه خاشه دبی وفائی او د خیانت
نینه د حیل دمبره (حمید) په نسبت سره نه وده، اوا له خیل مبره سره ئی بی نهایته اخلاص، او محبت
در لود او په ده باندی زیره رهبره اوسه بانه وده ار په دی اندازه سره ئی د خیل مبره
اطاعت، او تابعداری کوله چه له ورا تتر یاد عبادت په منزله بکاریده . له بل لوری داهم له هر
جینه شا کرده، او هر شی ورته رسیده، اوله خپلی ناستی او ملاستی څخه ئی هم څه شکایت نه لرلو .
نوییائی له (حمید) څخه څه غوښتل ؟ . .

(حمید) ددی په نظر کین داسی خوز او محبوب و، لکه ددی ورور، اوداسی
مینه او محبت ئی ور سره کاوه، لکه چه بود خواخوژی خورئی له خیل ورور سره کوز .
اودایو معمولی کناردی . هوسبارانو ویلی دی :

« ددور لخوانانو روح، دیواو بل په نزدیکت کین دآشنائی تاداوی دی .

نومر کله چه دآشنائی تخم دزړه په منځ کین زرغون شی، له هغه څخه ددوستی

داسی نهال شین کیزی چه پای ئی معلوم نه وی، بنائی چه داد دوستی نهال یو .

❖ ۲۳ ❖

ورخ د عشق میوم ونیسی. او ممکنه ده چه به هغه ډومبنيو ورځو کښ له بی پرواڼی
 اوتندی لځنی وچ شی ، او ډیر داسی هم پینښی ، چه د دنیا حوادث هغه له ستی
 څخه وباسی دا د ژوندن یوه پاڼه ده چه هڅوک دهنی له دقائقو څخه خبر نه دی .
 (حبیبه) او (حمید) هم په اول سب یوبل سره آشنایان و . مگر اوس ددوی آشنائی
 د دوستی تر مرتبې پوری رسیدلی ده . او داهم یومعمولی شی دی او چندانې په خپلوی کښ
 مهم نه گانه شی .

❖ شپږم ټوک ❖

یوه ورځ (حمید) پخپل کور کښ سبق ویل وچه له باندي څخه یو غږ د ده غوږ و ته
 ورسید و . چه غوږنی ونیولو وائی وریدلو چه وروائی (حمید) له خپلی منځی سره
 په زغرده سره سختی خبری کوی او په یوه کورنی موضوع کښ هغی ته سرزنښت ورکوی .
 داموضوع کومه اویه خبره نه وه . یوه معمولی خبره وه چه منځه اومیردپه هغه کښ سره نښتی و .
 دا رازی لنه ی جگړی هرکله دخښتنو اودمیر منویه منځ کښ پینښی .
 په رښتیا سره دارازی جگړی کت مته دهنی مالگی یا ترشی په منزه دی چه په کتو کښ
 نی اچوی یا ئی د کوندری په خوا کښ ایزدی ترخو چه ذاتقی ته ئی تغییر ورکړی او اشتهائی
 زیاته کاندی .

ولی چه بورازی ژوندون اگر که په هوسائی او عاشقی سره هم تیریزی سړی
 ژوبله وی . صاف او شفاف آسمان اگر که ښه ښکاری ، مگر که ډیر وخت
 هغسې پاتی شی ، دخپگان سبب گړزی دخښتن اودمیزمنی په ژوندون کښ
 مختصری جگړی داسی دی لکه په آسمان کښ ورپخ چه کله کله د آسمان
 اولمر اودستور یومخ پتوی ، او وروسته له هغه لځنی دلمر اوسپوژمی اوستوریو

زده و رونکی او لاجلا ندی شعلی په تګ شنه او ر و بنا نه آسمان کښ
 ډیری ښی ښکاریزې ، او زړونوته سرور او سترگوته نوربڼې ، همدا رازی
 دوستی او محبت هم وروسته له کمکی جګړه وخته لاتو ډیری اوزیات خوږیزې .

خیر له دی برخی خټه تیر یز و :

د (حمید) تر ډیرو ورځو پوری غوږونه بریدل او د دوی طبیعتو او خو یو ته به متوجه و مګر دخپل
 ورور او ورینداری په منځ کښ ئی پرته له مینې او محبت او خوږو ویناؤ وخته بل هیڅ شی نه آوریده .
 مګر دا ایا لځلی دی چه د دوی په منځ کښ جګړه پینه شوی ده او (حییی) ته درگردد
 ری .

هر کله چه (حمید) د (حییی) دا سر زښت و او رینه چه پله پسی دده ورور
 هغی ته ورکو ئو . نو یو عجیب احساس او زړه خوږی دده ته د (حییی)
 په نسبت سرد پیدا شو .

یو ناڅاپه به دده په زړه کښ دا خبره تیره شوه چه له خپله کورده و تللی زر تر زړه دی
 جګړی ته خاتمه ورکړی . . . . . نوله خپله لځپه پاڅیدلو . . . . . بیا بیرته یخپل لځای کښاستلو . . .
 او فکر ئی کولو . . .

پخوا مو وویل چه (حمید) دخپل مشر ورور (مجید) ډیر تعظیم او تکریم کاوه او دده
 په زړه کښ ډیر خوږوه . نو اوس به و گورو چه په دی شیه کښ دی دخپلی خونې په
 گوښه کښ یواځی ناست دی په څه فکر وکښ ددوب تللی دی ؟ . . .

دده د زړه په منځ کښ یو پټ احساس او یوی نا معلومی مینې لځای نیولی و .

ښائې چه یخپله دی به هم له دی احساسه تراوسه پوری خبر نه و . او که کله کله به ئی
 دهنی نښی هم یخپل وجود کښ لیدلی لځان به ئی په هغه باندي نه پوهو لو او دهنی په منځ
 کښ به ئی پرده اچوله .

دایته احساس خه شی و ؟

دی په دی باندی نه پوهیدو ! بالی نه غوښته چه ور باندی و پوهیزی ایالی نشوای
کولای چه پری و پوهیزی !

دا مهم اویته احساس چه موز هم تراوسه پوری د هغه په کیفیت باندی خبر نه یو د عشق
اود اضطراب مخی یوه مخلوطه وه .

د عشق اود اضطراب په معنی باندی پدی لځای کښ ونه پوهیدو ؟

عشق دخیل دهنه مشرور ور په نسبت چه پد د باندی می دیر حقونه لرلو اود دده په حق کښ
دیوه مهربان پلاریه لځای واودده دژوندون گرد لوازم اوضروریات می برابرولو .

اویو داسی ورور می و چه له خپلی گتې سره می دده د سعادت اود هوسانی گرد لوازم
مییا کړی و نوڅرنکه بهوشی چه دیوهسی ورور په نسبت به عشق ، او مینه نه لری ؟ . . .

دا برخه تر یوحده پوری دیره ښه ښکاره ، او روښانه شواه . اود اضطراب په نسبت
خه وائی چه دده دیریشانی سبب خه شی و ؟ . . .

تباره تمکی همدادی چه تراوسه نه (حمید) ته څرگند شوی دی ، اونه موز ور باندی
پوهیزو ! . . .

(حمید) له خوورمخی پخوا په دی موضوع کښ لځیر شوی و چه (حبیبه) له خالصی
دوستی څخه پرته بل یو نری احساس هم لری .

په اوله ورځ کښ چه دی خبری ته می فهم وشو ، نو به لځان ورپز دیده ، اودیر زیات پریشان شو .
دوهمه ورځ کښ می د خورا خپگان ، او پریشانی له لاسه دخپلی خونوی ور ، له دنده خوا
لځنځیر کړلو ، اود خونوی په یوه گوښه کښ کښاستلو ، اودیر زیات می وژدلو .

در بیه ورځ چه (حبیبه) دده خونوی ته ورننوتله ، او دواړه سره مخامخ شول نو (حمید)

سلاسه یا خدلی به قهر، او کنفلوسره کی هغه له خپله کوره وایسته ، او درگی بیا خپل
لخان یسی لخنخیر کړلو .

خلورمه ورځ گېڅ له کوره وووت ، او ترتیر ماښام پوری بیرته خپل لځای ته را نه غی .
پنځه ورځ د سردردی په بهانه په خپل چیرکت باندی وغزید او ، او په برستن
کښ ئی لځان بیت کړلو مگر (حبیبه) د ده له خواڅخه نه اری کیدله ، اوتل به ئی د مرض
د کیفیت پرینتنه تری کوله ، اوراز راز دواوی به ئی ورته را وولی ، او دده په خو نه کښ به ئی
په زور ور توپولی .

شیزمه ورځ د (حمید) په خیال کښ داخبره تمکه شوه چه دی پخپل لځان باندی
غالب شوی دی ، او دده د زده قبضه دده په لاس کښ ده ، مگر لږ څه شپه ور وسته بیا
پریشانی غالبه ورباندی وکړله .

په دغه ورځ ییادده دررور ، او دورینداری په منځ کښ څه جگړه پینه بود ، بودی چه ددی جگړی
په وخت کښ دخپلی خونۍ په گنځ کښ ناست و په یو ژور فکر کښ پر یوتلی ، او وروسته له دغه
ئی رغوښتلو چه دباندی ووژی دخپل ورور په مقابل کښ د (حبیبی) طرفداری ، او حمایت وکوی ،
په دی خیال کښ ئی یوڅو بلونه هم دوره په اوری واخیستل ، مگر و جو د ئی ناڅاپه

ورینډیده ، او د ریزدیدلو په واسطه وچ کلک پخپل لځای کښ پاتی شو .

دده په زده کښ داخبره تیره شوه چه هر کله دده دورور (حبیبی) غوندی یوی ښکلی
او پیدخی ښځی سره هره ورځ جنک وی ، نودی ښه سری نه دی ، په همدی واسطه دده
په زده کښ د (حمید) په نسبت لږ څه تنفر هم پیدا شو .

دا بد ، او شوم احساس لمړی لځلی دی چه د (حمید) په زده کښ دخپل ورور په نسبت
وگرزیدو مگر دخوښی لځای دی چه دا بد احساس زر دغه له زده څخه وووت ، او بنالی چه لږ

خه اثر به ئی یاتی وی . مگر هغه اثر دو مره بز ، او ناخیزه و چه له هغه نخنی هیخ و یر ه
او اندیینه نه کیده .

بهر تقدیر سره (حمید) با خیال و کړلو چه باید دى له کوره و وولخی که د (حییی) مرسته ونه کوی
نودخیل و زور مرسته خو به و کړی .

چه خر نگه دا خیال دده په زړه کښ تیر شو ، زړه ئی په غر څنگ شو ، او په ټول
بدن کښ ئی دگوزن وهلی په شانی ویزدل پیدا شو . لنده داچه (حمید) له ډیر فکر و هلو ، او
دریدلو څخه آخر په تنگ شو ، اوله کوره و ووت مگر دده له وتلو سره جفت جگړه هم پای ته
رسیدلی وه .

دده و زور له کوره بهرو و وت ، او (حییی) له ژدا څخه خوش بخوش دده په خونه
کښ ننوته .

هغه (حییی) چه چپ له دغی وړخی څخه به هره ورځ د (حمید) په خونه کښ په خندا ، او اکاډ و سره
ننوتله ، او هیخ کله به ددی وچولی تریو ، او خوله به ئی پته نه وه نن اول لخلی دی چه په ژدا سره
ننوتله ، او دده دورور له لاسه ئی پتی کولی ، او اوښکی به ئی له سترگو څخه تو یولی .

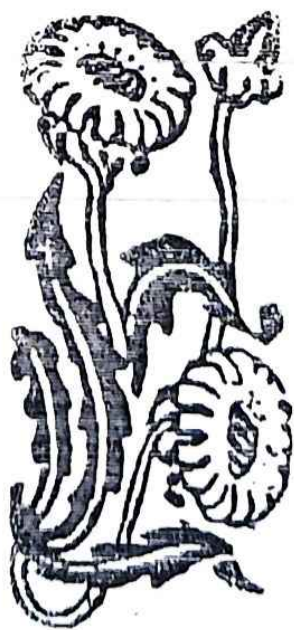
(حمید) چه دا وضعیت ته وکتلو څا په محکمه ، او آسمان و رباندی و خر خیدلو ، اری
اختیاره له خپل لځای څخه پا خیدلی ، ددی په دلا سا کولو باندى ئی پیل وکړ لو ، او سرگمی چه
دده دجیرکت په بازو باندى اینی و پورته کړ لو .

په عین همدی وخت کښ دده په وجود کښ یوسخت ریزدل ، او ارتعاش پیدا شو ، او یوی
مرموزی قوی به دى د (حییی) په لوری کش کاوه .

هغه قوه چه له ډیری مودی څخه دده دروح په تپه تیاره کښ پسته وه چه اوس ناڅایه
خرگنده شوی ده .

لورنی و انشوی کولای چه مقاومت و کړی . خپل لاسونه ئی ددی له مخ ، او سر څخه
 گرزول . لکه چه یو سور انگار دده په زده کښ بل دی ، اختیار ئی له لاسه و ووت
 او خپل سر ئی ښکته کړی په رینزد بداء او اضطراب سره ئی مچې کړله .
 او یخیل ځان باندی یوه نشو . یوه سخته لرزه اورغشته دده په اندامو کښ اویدلی وه .
 په هغه حال کښ ئی احساس و کړلو چه (حبیبی) خپل ځان له ده څخه په هغه خوا
 کش کړلو او حال داو چه دا نه ده پوهیدلی . لکه چه دهنی په وجود کښ هم د (حمید) له لاس
 وروړاو څخه همداسی یوه لرزه او ارتعاش پیدا شوی و . اوله دی چهته بی اختیاره دشنج
 په حالت کښ له خپل ځایه هنی خواته غورزیدلی و .
 دواړه هک یك او حیران او ساختلی سره ناست و . (حمید) یوه خوا او (حبیبه)
 بله خوا په دوه قدمه لری فاصله کښ ولاړ او هغه ناسته وه .
 داچو پیدا او حیرانیا تر ډیره وخته یوری و زندیدله . ترڅو چه (حبیبه) له خپل ځایه
 پاخییده اود وړد په لوری روانه شو له . او (حمید) له خپل ځایه هیش ونه خوزیدو اړهش
 ئی ونه وین .

یو ساعت وروسته که څوک د (حمید) دخوننی له خوا څخه تیریدی نو دده د زړا
 غږ به ئی هر و سرو آوریده .
 دد نوولی زړل؟ او علت ئی څه شی و ؟

❖ ووم توك ❖

دشمنی له مخی (مجید) له نورو شیو څخه په وخت کور ته ورسیدو . او برابر د خپل ورور خوننی ته ننوت (حبیبه) په خپله خونه کښ په یوه کار باندی بخته وه . د وی دواړو وروڼو تر دیره وخته پوری پخپل منځ کښ خبری او اتری سره کولی .

(مجید) دهنی جگری په نسبت ډیر خیه ، او پښمانه و .

په پای کښ دواړه وروڼه په اتفاق سره د (حبیبه) د خوننی خرازه ور غلل ، ورتړلی و . دژواغزگی د خوننی له منځه آوریږدو .

همدا چه (حبیبه) دخپل دمیره اولیوره په ور تگ باندی ویو هیدله ، په تلوار سره ښی دروازه پرانیته ، اوښکی ښی له خپلو ستر گوڅخه پاکې کړی ، او خپل اضطراب ، او پریشانی ښی هم په خو شحالی سره بدله کړه ، اود (مجید) تر څنگه داسی کښاستله ، چه هیڅ یوشی ددوی په منځ کښ نه وی پښی شوی .

په دی شیه هم لکه نوری شیی دی کچنی کورنی په گوډ سره ډوډی وخورله او ، جای ښی وشکولو ، اونمونځ ښی ادا کړ او ، او ښی ښی خبری ، او مجلسونه ښی سره وکول . مگر دتباری یو پت عامل ددوی په منځ کښ دښی ور مخی ، اوښی تر تپید بدلانندی نیولی وی .

اصلی خبره مو پریښوده ، او په بله خوا لارو :

وه ولیکل چه (مجید) په خپل هغه کار چه (حبیبه) غوندی ، یوی ښکلی تابعداری باوفا ښی سره ښی جنگ کړی و ، سخت پښمانه و ، او له همدی جهت ښی (حبیبه) ته ډیره دلاسا ښی ورکړله ، او عذر ښی ورلځنی وغوښتلو نوته دی ښی (حبیبه) هم له زړه دده سره پخولا شوه ، او (مجید) ددی خپلی بد خوگی دجبران دپاره یوه جوړه ډیراعلی بوتان (حبیبه) ته

له بازاره په گران قیمت سره واخیستلو، چه دهنو بوټانو له پینوکو لوڅخه وروسته (حبیبه)
په دی اندازی سره خوشحاله شوه، چه گڼه هېڅ څی نه وژرلی، او هېڅکله نه وه خپه شوی
اوس راشه چه وگورو چه په دی ورځو کې به (حمید) باندي څه تیریزی؟

(حمید) خوار له هغی ورځی څخه راځی یونوی شی پخپل وجود کېښ لیده، او یوبل ژور
احساس دده په زړه کېښد (حبیبه) په نسبت پیداشوی و، چه دی دهنو له نوم څخه خبر نه و.
فقطد ومړه پوهیده چه د (حبیبه) دنزدی کیدلو په وخت، اود (حبیبه) دغږ دآو ریدلو
په ساعت کېښ، اود (حبیبه) په خیال کېښ راتلو ځنی، بی اندازی نشاط، او محظوظت، او
خوشحالی ورته پینښتړی، او لدی شیانو ځنی دده په زړه کېښ غورځنگ، او په روح کېښ
دآلو تلو علامی پیدا کېږی.

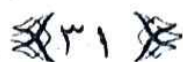
هر کله چه هغه له دی څخه زیات بل شی پخپل وجود کېښ نه لیدلو، او هم نه پوهید چه
څه وکړی؟ نوچوپ به و.

ورو ورو داسکوت، اوچو پیدائی په حیرت، او حیرانتیا باندي بدله شوه.
وروسته له هغه به ډیری ورځی دخپلی خونې په یوه کنج کېښ گوښی ناست و، او تری
تری به ځی یولوری، او بل لوری ته کتل.

پدرومینیو ورځو کېښ به (حمید) له دی خپل حالت ځنی به تعجب کېښ وده، او ترا به ځی ورځنی
خود له ولی په تدریج سره ځی داترا خورل، او تعجب هم ورک شو، او هر چیری به لکه
یوبت غوندي وچ کلک ناست، او ټپه ټپه به ځی یو خواته کتل.

لنډه داچه په دی روحی بحران باندي یوه هفته بیتلا و.

یوه هفته تیرید شوه. دده دروحي بحران دو رد تمامه شوه، او هغه پښت او رچه درومینی شمله ځی
او حته شوی وده دمپد- زیاتیدو، او تودښت ځی ساعت په ساعت ډیریدو.

اوس بود شو چه دی عاشق شوی دی ، او به یوی داسی اوئی بلا اخته شوی دی
چه هر سرئی غم دی ، او به داسی یوه تیه تیاره کنی پروت دی چه « پاکئی تری ورك دی »
او یاد یبنتانه دمتل سره برابر داسی یولخی کنی ولاړدی چه « دی خواته ئی گرننگ او هنی
خواته ئی پرانگ دی . که دی دخیلی عاشقی درد دوا کوی برسیره په دی چه ددناشر مندگی
او رسوائی او دعقبی باز خواست ورته پینیدونکی دی گویا دی له خیل مهربان ، او بناغلی
مشر ورور سزه (چه کت مته دده دیلار په منزله دی) یو خورا لوی خیانت هم کوی ، او
که دی فکر ، او تصور پسی بالکل ونه گززی په زړه کنی ئی د (حبیه) د عشق داسی کاری
غیثی لگیدلی دی چه دهنه ایستل فقط د (حبیه) دناز کی گوتی کاردی ، او دهنه برهار
علاج فقط د (حبیه) وصل دی ، اوس .

کود وخت به چه (حمید) د خیل ورور دشفقت ، او دمرحت ، اود یالنی ، اود مهربانی
مراتب یغیل زړه ئی گرزول ، او چه بیا به ئی دخیلی عاشقی ددی نوی درد تصور کاوه
نو دنیا به ورباندی گرده تاویده ، او خرخیده ، او وینتان به ئی زیگه شول او جگ جگ به
دریدل ، اومصم کیده به چه بایده دی داچتی فکر ، او داشیطانی حرکت چه دده دشرورور
په نسبت خورا در وند خیانت دی هرو مرو پریزدی .

او هرخله ئی چه د (حبیه) ملاحظت اولطافت ، او حسن ، او کرشمی ، او دهنی عشق ، او محبت
په تصور کنی ورتلو ، اولیده به ئی چه له دی لخی هم رغیده نشته نور رازار به ئی ژول
او غتی غتی اوبنکی به ئی له سترگو خغه بهیدلی ، او ویل به ئی چه خدایا اڅه بلادی را بانندی
اورولی ، اوڅه سخت تندردي را بانندی غرزولی دی .

خدایا استا دخیل حبیب په لحاظ ، او خاطر سره یازما زړه د (حبیه) له عشق ، او مینې

خسته خلاس کبری، یازماساه را خسته واخلی، او به شرمومی مه شرموی، اودباغلی (مجیدخان) به
مقابل کین می خیانت کرد، او متجاوز مه گرزوی .

سره له داسی راز نارو اوسورو د (حبیه) محبت، اوعشق ده بانندی لازیا تبده، اودهنی
دمینی لمبه دده په گرد وجود کین بلیده، اوتل به ئی سترگی دوره په لوری ختلی وی
چ دیوی خوا، اوبلی خوا تیریدو په وخت کین ئی تل وینی، اوغزور به به ئی ددی دغیر داوری دو
دیاره خبرو، او خپلی سوگمی به ئی رانکو دلی چه ممکنه ده دهنی خوشبوئی ئی ترسوگو
شی، او دیر خلی به دی په (حبیه) پسی همغسی زغاست لکه چه (حبیه) پخوا په ده
پسی تله ازر تله، اوخوا دخوا د به ئی کومه موضوع پیدا کړی هنی سره به ئی خبری اوتوفی کولی .

او په عین هغه حال کین حده حركات به له خبرو، اوکسلو خسته متجاوز ئیدوته نرنی
کیدل، زر تر زرد به ئی د (مجید) خپره په مخ کین د ده اوله لاس وړاوخنی به لری کیدلو
د ورور وی و ضیفی به حال په ژبه ورته ویل سی (حمیده) داچتی خبالونه چه د
او عقبی دخرابوی، او تازما خوا خوزی ورور پمخ کین شرموی، له سر خغه و باسه ! زما
دجرم په نسبت، چه تاسره می دیری نی گیني کړیدی، تل امین، او وفادار اوسه .

که رښتیا اوری ! (حمید) هم همداسی غوښته، اوهمدا به ئی تل په زرد کین و. مگر خوارخه
وکړی، چه دده دزرد اختیار دده په لاس کین نه وه. دده غمان، او واک دبل چا په لاس کین
او بلا اراده په دا خطر ناکه کین (چه پاتی ئی معلوم نه وه) لوبیده .

دده میل، او خواهنش همداو چه باید ودریزی، او په دا بی سر او سامان چول
او ییا بان کین نه ئی، مگر بل یو لوی قوه د عشق ئی بولی دی به ئی د شاله لوری
قیل واهه، چه هله ! زرکه لاشه ! در یزه مه !

اتم ٲوك

(حبيبه) هم د (حميد) په درد باندي اخته وه . هغی هم اه دی غم رانگيزه عاضی
 عُنی (چه د عشق په نامه سره ياديزی) څه پرڅه لرله ، مگر ذاتی عفت ، او فطری
 عصمت ، او دميره امانت ، او دميرمنی توب و فاداری ، ددی په مخ کښ يو لوی ديوال
 او دپښگ سد په شانی ولاړو ، او دخپل زړه خبری می نشوی ښکاره کولای . نو پخپل
 زړه کښ به می په پته سره غم کو لو ، او رنځ به می ایستلو ، او په خوله به می هیڅ نه ويلو
 مگر داد پښتو دلنهی مفهوم به می تل په زړه کښ گرزولو

پت مین يم پت به ژا دم

پتی به او ښکی گریو اڼه ته تو یو ۴۴

د (حميد) خونى ته به اوس ډیره بز ورتله ، مگر تل به می خپلی کړ کی څخه ، د د
 خونى ته کتل ، او دد گړد حرکات او سکنا ت به می لکه یوماهر عکاس د غور په سترگو
 سره لیدل ، او د هغو عکاس می پخپل زړه کښ ثبتاوه چه د نه لیدلو په وخت کښ له هغو عُنی
 استفاده وکوی .

د (حبيبه) په زړه کښ به وه چه خپل کار پسى لاره شی مگر کار به می له لاسه نه
 وپورته . غوښتل به می چه له خپلی خونى عُنی بهرته لاره شی ، مگر ددی په پښو کښ به قوت نه و
 چه یا خپزی

(حبيبه) هم په دوه مختلفو حسو کښ لویدلی وه ، له یوه لوری عشق اوله بل لوری
 « وظیفه » ددی په زړه کښ سره په جنگ و ، او هر یو به خپل قوت او قدرت ښندلو ترڅو
 چه بری مونده کاندی او (حبيبه) هغی خواته ورکش کړی . داخواره کی په دی منځ
 ښ سرگردانه او حیرانه پاتی وه ، او هیڅ نه پوهیده چه خپل لیونی زړه کی سره څه وکړی .
 که کوه وخت به (حميد) له کوره بهر وتلی و ، نو (حبيبه) به دانگړ لو می دروازی ته

سزگی نبولی منتظره به ناسته وه ، چه (حمید) به خه وخت بیرته رانخی همداه چه (حمید)
به تنووت (حبیبه) به دهغه له مخ لحنی تیتیدی به کور کیش به پتیده اوهمته به ئی سر به دواوو
لا- و کیش نبولی زار زار به ئی زدی .

دشی له مخی به چه دوی گرد ددودی اوچی لپاره سره تولیدل (حبیبه) به په دیرمشکل
سره خیل لخان اداره کاوه ، اوترخیل واك لاندی به ئی ساته اوپه هره وسیله سره چه کیده
لخان به ئی آ رام بنیکاراوه . د (حمید) حال هم دگدلون په وخت کیش کت مت د (حبیبه) په شان و .
(حمید) له بوی مباحثی خغه به ئیسی تل گوری چه دبنخی رنگ ئی ورخ به ورخ تغییر مومی

اومخ ئی تک زیر آ ویتی دی او همداسی ئی دورور وضعیت هم ورخ به ورخ ورا نییزی
مگریه سر بانندی ئی نه پوهیدلوچه (حمید) بانندی خه شویدی ؟ چه ورخ په ورخ دنگریزی
او ضعف او تقاهت ئی آخری درجی ته رسیدلی دی ؟ او همداسی حیران ر ؟ چه (حبیبه)
ولی غمجه بنیکاری ؟ اودمخ کل ئی مرادی برینی ؟ اوتل ئی دلخوانی په بهار کیش دخران اثر
بنیکاریزی ؟ ..

په زبنتیا سره دالکه لمرغوندی بنیکاره وه چه هم (حبیبه) په دی و ر ستبو خو
هفتوکیش دیره غمجه او پریشانه ده اوهم (حمید) ورخ به ورخ خرابیزی .

(حمید) چه خیل ورور سره دیره مینه لر له اوهم ئی بنخه وریباندی دیره گرانه وه ددی
حال اوتغیراتو له لیدلو لحنی دیر حیران او پریشان و . دده په خیال کیش داسی راتله چه د (حمید)
دیریشانی سبب خوبه همدای چه امتحان ئی نزدی دی ، اودی دهغه له نتیجی خغه ورریزی ،
مگرد (حبیبه) دخیگان په علت بانندی هیخ نه پوهیده ، او په تعجب کیش یروت و ، او هر خومره ئی چه
به دی موضوع کیش فکر واهه په درك بانندی ئی نه پوهیده - د خوورنخو له فکر و هلو لحنی
وروسته دائی په چیرت کیش راغله چه بنا ئی (حبیبه) به دکور له دیر و کیناستلو خغه به تنگ
شو بوی ؟ .

ورو و رودا فکر د (مجید) په ماغزو کښ فوت و نیولو ولی چه بل هېڅ بودایل د (حبیه) د
د پریشانی لپاره دده په زړه کښ نه ورتلو او په عین حال کښ دی خبری ته ئی دیره تلوسه وه چه
هر و مرویشانی د (حبیه) د دی د درد تشخیص په ښه شان سره وکړی

هغه وخت چه داوهامو سخته سیلی ، او د بدگمانی طوفان د چاروچ یخیلو
منگلو کښ ونیسی ، له هر لوری پریشانه فکر و نه په هغه باندي پر غل کوی
او هجوم راوړی ، او هغه خیل خوراسیک خیالات ، کت مته د حقیقت په صورت
سره وینی . ترخوچه د داسی وهی او چتی فکر و په سبب سره ، له روحی
پریشانی لځنی خلاصی پیدا کاندی ، نوله دی چهته پوهانو ویلی دی چه انسانی
روح نه هېڅ یو آفت له تریدید او شک څخه زیات ضرر رسوونکمی نه دی ، او ښانی
چه انسانان تل خیل لځانونه له شک او تریدید لځنی ژ غوری .

(مجید) هم په دی موضوع کښ د شک او تریدید له لاسه په لځان رسیدلی و . او آخر ئی
دا خبره په زړه کښناسته چه (حبیه) فقط د کورد کارو اود دیری ناستی دلاسه ، دسل
او ددق په رنځوری سره اڅخه شوی ده . نواه دی چهته ددی د علاج په تدبیر کښ شو .

له یوی خوا د (حبیی) کورنی کارونه دو مرد دیر و ، چه یوه شیه هم له صبانه
تریگسپوری وزگاره نه وه ، اوله بل لوری (مجید) هم نه شو کولای چه خپله ښځه یوانخی
بی له کوم محرمه څخه پرینزدی چه چبری لاره شی .

دامشکلات زړه منځه وړک شول . ولی چه د (مجید) په زړه کښ دا خبره هم ټینگه
شوی چه (حمید) به هم د امتحان له تاره لځنی خپه وی ؟ او شپه او ورځ ئی د خپلو سبقو
په تکرارولو او گردانولو سره خپل ماغزه گر زولی ؟ او داضعف اواناتوانی هم له دیر و
مطالعی اود زیار ویستلو په سبب ورپښه شوی ده ؟ نوله دی چهته (حمید) ته هم گرزیدا
اوتفربیح په کارده .

به دی خبره بانندی خبر نه و ، ارانه یوهیدو چه کشر ورورئی (حمید) له بیرو ورورئو
را بیسی له لیکلو ، ارلو ستلو ، اوسبق ویلو لحنی بیزار شوی دی ، او دا ضعف ، اوانا توانی
اوریشانی له بل لوری ورته رسته شوی ده .

خیر ! (حمید) داسی یوقصد ، او اراده وکوله چه له دی په وروسته به دصباغی اویگانی
له مخی (حبیبه) دده له کچنی ورور (حمید) سره لږ څه بهرته درومی ، او وروسته
له نه گردش او تفریحه به دواړه بیرته سره رادرومی .

گویا (حمید) پخپل خیال کښ په یوه غیښی دوی نښی ویشتلی یعنی غوښتلای چه په دی
وسیلی سره له بوخوا (حبیبه) له پریشانی او گوښی توبه لحنی خلاصه کاندی ، اوله بل لوری ی
په زړه کښ خپل ورور ته هم (چه په خپلو سبقو کښ له درو زماره بستلو څخه نالکلی زهه شولدی)
خه تفریح ، او فهم غلطی ورکړی ، او دا کار دده په نظر ډیر ښه ښکاریدو .

یوه شنه به داسی حال کښ چه (حمید) پخپل تور کښ په ظاهر سره په مطالعه کښ مشغول و
یعنی کتاب یی پخپل مخ کښ پرانیتلی ، او ورته کتل یی ، مگر فکر یی لکه یو وحشی مرغ
دکتاب له تور یو لحنی په تښته ، او په یوبل عالم کښ الوتلو ، (حمید) ور بانندی ننوتلی ورته
وئی ویل :

زما جانه ! دومره زیاته مطالعه مه کوه ، چه روغتیاته دی ډیر نقصان لری ! وروسته
له دی څخه لږ ساعت چوپ شوی ، او په چرت کښ تللی بیا په خبر و شوی (حمید) ته یی وویل :
زما دسترگو تور ده ! پا څه نن شپه د سینما سبیل ته لاړ شه ، چه پاه د غلط شی !
اگر که (حمید) هیڅ نه غو بستلو چه له کوره بهر شی
مگر دلږ څه فکر وهلو څخه په وروسته ، دخپل دو ورور له دی خبری لحنی خوښ شو ، او په زړه
کښ یی دا خبره تیره شوه ، چه دی مشغولتیاته می تراوسه پوری پام نه وه شوی ، ولی زه
تل پخوا له دینه چه د (حبیبه) دمینی لمبی زما په وجود کښ نه وی بلی شوی ، د سبق په ویلو

به بخت رم ، اوفقط خوخلی سینماته تللی یم ، او اوس دادی چه د (حییبه) دعشق په اورکین
سوزم ، راشه چه نن شیبه سینماته لارشم ، که خدای کړی وی گوندی چه هلته می پزخه یام
غلط شی .

نوزر یا خیده ، او دریشی ئی واغو سته ، او له خپلی خو نی لخی بهر شو . که گوری
چه (حییبه) هم خیل کالی آغوستی او خان ئی سنبال کړی ، دانگړه مخ کین بهر وتلوته تیار دده .
(حمید) ددی منظری له کتلو څخه نزدی وچه بیهوش شوی په مخکه وپرسی ، مگر په دیر
مشکل سره ئی خان و نیولو ، مگر ینا هم دده په وجود باندی لړزش ښکاره و ، او غا ښونه
به ئی یوپه بز سره اگیدل ، او لنگیو کین ئی دریزیدیدا اثر معلومیده .

په عین همدی وخت کین چه (حییبه - او - حمید) دواړه په حویلی کین سره یو لځای کیدلو
(حمید) هم ددوی تر شار سیدلی (حمید) ئی مخاضب وگر زاړه چه «زویه» (حییبه) هم لځان
سره سینماته بوزه ! .

دی لنډی گندی جملی په (حمید) باندی خوراعجیبه تاثیر و نه وغور لځول ، او دی ددی خبری
له آوریدو لځنی په داسی یو حالت کین ولویدولکه چه دا ورعتی غتی سکرو تی دده په سر
او لځگر کین لویدلی وی .

ییا لځکه ور باندی گرده وخر خیده ، او په سر کین ئی سخت دوران پیدا شو ، او که په دیوال
باندی ئی تکیه نه وی کړی ، هېڅ لری نه وه چه لښکس ئی خوړلی ، او لویدلی به و .
نا خپه دده په زړه کین دا خبره تیره شوه چه ښا ئی زما ورور به زما له دی معاشقی
لځنی خبر شو یوی ، او اوس ئی زما درسوا ئی لپاره دانقشه روغه کړی وی .

زړه ئی غوښته چه یوه بی ترا چیغه ووهی ، او په دیره زاری ، او خواری سره دا حقیقت
خیل خوا خوژی ورور ته (لکه چه دی) هفسی رنگه خر گند کاندی ، او دخپلی دیگنا هی
او لځان ژغورلو په نسبت دده په مخ کین فسمونه وخورئ ، او ولوړی .

مگر یغزالدی خنجه چه دی خپله خوله و خوزوی (مجید) و دانندی شوی له جیه می یوشل
ر و یگیز نوته و یستلی ، اوده ته ئی ور کر او، اویه یود معمولی لهجه سره می ورته و ویل
چه « داهم واخله » .

ددی وضعیت ، او خبری خنجه فی الحال (حمید) و پوهید و چه ورورگی لادده له عاشقی
لخنی خبر نه دی.

سمدلاسه یوه بله لویه وسوسه ، او سودا - ده ته ورپیښه شوه ، او هغه داوه چه که دی
او (جیه) په دی ته تیاره شپه کښ له دی لویه عین تر سینماپوری لادشی ، او بیا په سینما
کښ یوه موده سره یو لخوا کښینی ، او بیا له هغه لویه په نیمه شپه کښ سره بیرته را درومی
مبادا چه له ده لخوا چې له شریعت ، او انسانیت خنجه کوم حرکت صا در شی، او لخوا دد بیا
او آخرت په شرمو بانندی و شرموی !

هغه غوښتل چه دخپل ورور په نسبت وفادار اوسی او دده حر - ته ترخو ئی چه عقل او فکر
په سر کښ وی گوتی ورنه وړی ، مگر یخپل یاغی زدگی بانندی ئی چندانی داوښه نه لرله .

هو! دی پوهیده چه انسانی روح د عشق او د بهیمی قوی په مخ

کښ ډیر کمزوری او ناتوانه دی . اود هوسو او خواهشو په مقابل

کښ کت مت دیوه میاشی په شان د سختی سیلی په مخ کښ دی .

اودا خبره ورته معلومه وه چه هوس لرونکی زړه و حشی غرضی

غوندی له اسلامی او امر و او اخلاقی تعلیماتو لخوا در د ائلو

ورشوته تښتی .

نوله دی سببه د (حمید) زره نه و ، چه (حبیه) سره یولخای له کوره ووزی ، لیکه
چه پخپل خان باندی ویریده ، چه واک می له لاسه بهرنشی ، اودامانت داری او دوفاداری
له حدوده ، بهربیل کینتر دی .

همداو هغه لاس می چه دنوت دا خستاو لپاره غز ولی و ، ور بیرته می لړ لو ، او
په لړزیدلی غز سره می ورته وویل : « نه ! زه نه لحم ! » .

(حمید) ورته وویل : « نوکالی دولی واغوستل ؟ » .

اگر که دا سوال ډیره یوه عادی او معمولی خبره وه ، هر کله چه (حمید) خپل لاس
او بښی په دی لځای کښ ورک کړی و ، هرڅو مره می چه په خپل فکر او ماغزو باندی زور
واچو لو ، چه دخپل دنه تگ لپاره کومه بهانه او پلمه جوړه کړی و می نشوی
کولای ، فقط دو مره می په زړه کښ تیره شوه ، که په دی موضوع کښ
څه زیاتنی خبری وکړی ، نه چه دا پته خبره می ښکاره ، یا ئی ورور ور باندی بد گمان شی
ناچاره می بیا لاس ورو وړد کړی نو ت می ور لځنی واخیست اوله (حبیه) سره یولخای له
انگړه لځنی ووت .

(حمید) د کوشی تر آخره پوری له دوی سره لار . او هلته می په ورو چه (حبیه)
یوه نشوه خپل ورورته وویل : « په داسی یوه لاره تر سینما پوری لار شی چه په هنی لاری کښ دخلقو
بیر او با کم وی ، اوتاسو په هوسائی سره لار شی اوراشی اودتگ په وخت کښ د تل
(حبیه) ته پیام وی . »

دی خوارنه پوهیده چه هغه پخپل لاس وازده پیشوته و سیار له ا یائی اور د بارودو تر خوا
ولگولو ا اړنده شوی تښه می پخپله بڼه ووهله ا ا ا

څه به وکړی شی د دنیا فانون همدا سی چلبیزی ، اوسری دداسی کاروبه فلسفه باندی نه پوهیزی .

دخاترو عادت په دی باندی جاری دی چه له قضا او قدر خنی شکایت
 و کړی او د بد بختی او مصیبت په وخت کښ له فلکه پتی ولری
 مگر په دی باندی نه پوهیږی چه تن د خطر او مه انسانان خپلو خانوته
 پخپلو لاسو سره تاوه وی. او هر هغه بد بختی او مصیبت چه نن چاته
 پینږی د هغه غفلت او دبی پروائی نتیجه گمله شی چه پروون ئی
 کړی و ه .

(حبیبه) او (حمید) دواړه سره یوځای له کوڅو او بازارو خنی تریدل ، اویه ټولنو لارو
 کښ په جوړه چوښیا سره روان وو ، او یوه هم له دوی څخه شو نوی له خوښی
 هرکله چه له لوی بازار څخه چه هلته د یراز د جا- و تریدل ، نو دواړه سره رډل
 شول ترڅو چه یو بل سره غلط نشی .

(حمید) د (حبیبه) په نزد یکت سره پخپل وجود کښ د اسی یوارتعاش او اضطراب
 محسوساوه چه له نشاط او دیر خو نند خنی روغ شوی و .

دا احساس چه مرکب و له عشق او اضطراب ، ار له ویری او تفکر څخه ، (حمید) ته ئی
 دمد او جزر ، یا قبض او بسط ، یا خوف او رجا غوندی یو حالت بڼلی و .
 (حبیبه) ته به ئی چه کتل د عشق لمبی به ور باندی بلید لی .
 دد نیا رسو الی او د آخرت د پوښتنی خیال به ئی چه کاوه ، و یر ید به .
 خپل ورور ته به ئی چه فکر کاوه اضطراب به ئی ز یا تید ه .

که به لږ په دی بده مسئله کښې لڅیر کېد . نو له حده زیا ته اند ښنه او خو را ډیر .
ویره به ور ته ښید .

دا گرد مختلفه احساسات سره غوندې شوی ، په ده باندې یو عجیبه حالت
طاری شوی و چه له لږو یا نو او شراییا نو سره ئی فرق نه کېد لو . لکه مست
شو یو او بیخود انو غوندې په لاره تلو . خیل واک ئی په لاس کېښنه و
خو لڅلی ئی له نورو تلو نکو سره ټکر و خود لو یو لڅلی نژدی و چه سخت په لڅکه باندې
ولگیزی سر ، یا ئی اور میز مات . شی بل لڅلی ئی یا یو سخت کنگس و خود لومگر آفرین
دوی په (حبیبه) باندې چه میړانه ئی وکو له ، اوز ر ئی له لاسه وښو لو او ویری ئی
نه ښو دلو چه و لو پیزی ۰۰۰ او که چیری په هغه سر ک باندې چه گر د په ډیر و
او پلنو پلنو تیزو باندې فرش شوی و ، لو بدلی وی ، مړ به و .

ددی حالات له کتلو څخه گردو تلو نکو ، دی مېر نی ښځی ته تحسین او آفرین وو یلو
او دی سړی سره ټو لو کسا نو همدردی کو له ، او ویل به ئی چه خدای د دی ښځی ته
خیر او برکت ور کړی چه داسری ئی له مرگه لڅنی خلاص کړ لو .

وروسته له دی څخه چه د (حبیبه) یاسته لاسونه دده په وجود باندې ولگیدل ، او هغه
له نژدی څخه ددی په بوی باندې متحس شو ، نو لږ څه په خود شو ، مگر دده په گردو
اعضا ، او پلو باندې داسی بوی بیقی شراری نفوذ ، او جریان لرلو چه له خو شعالی
او نشاطه لڅنی روغ شوی وه ، په بله ژبه دده په وجود کېښ دارازی وضعیت پیدا شوی و
لکه چه دنری وږمی له تبرید و څخه دیولوی تالاب په مخ کېښ له او بولڅنی ککې ککې
حیی پیدا کیزی .

اوس نویا د ټنګیدا فوه دده په وجود کېښ نه وده پاتی ، او واک ئی بیاله لاسه وتلی و .
ولی چه ییائی پخپل زده کېښ هغه دده بوله بله مختلف احساس لېداو چه عبارت دی له عشق

اومینی ، او وفاداری ، او وظیفی خنجه ، اولرخه شیهه تیره نه وده ، چه بیاهنه دوازه احساسات
 یخلو منغو کبش په شخره شول ، اودهغه په وجود بانندی بیاهنسی د مغلوبیت یوه منظره
 ینکاره شوه ، اویایی اراده له لاسه بوتله ، او نه پوهیدو چه دده په ما غزو بانندی خه
 ندره لوید و ، چه دی هیخ نه پوهیتری ، چه خه وگری ، او په کومه لار شی .

دی خوار په دی حالت کبش لکه هغه ناز که بڼه یاتنکی وج وا بڼه ، چه دستختی ندری
 سلی د جریان په مقابل کبش پریوتلی وی ، واقع شوی و ، اوبی واکه قد مونه به ئی آخستل
 ؛ و (حبیبه) سره لکه یوبیهوش شوی سړی خنگ په خنگ تلو ، او دتلونکو په دله کبش به ئی
 ډیر لخلی له نورو خلقو سره تکر و نه خوړل او پرته له دی خنجه چه کله به ئی بڼه ، او کله
 به ئی لاس ، او کله به ئی ، اوزه او کله به ئی سر ، او تیر ، اوشاپه یخنی شیانو بانندی لگدل
 او خوز بدل به ، اوبل لاس ئی کلک د (حبیبه) په ناز کو منگلو کبش نیولی شوی و ، چه نه ئی
 پر یښوده چه ولویزی ، نور په بل شی بانندی هیخ نه پوهید و .

(حمید) په دی وخت کبش په یو مرموز : اوجهورول وضعیت سره اخته دی . فکر : اوجبال
 ئی ډیر زیات خراب شوی دی . دحاکمی قوه ورنه ورنه ده . تغل ، اوبوهنه تری هیره
 شوی ده . دماضی ، او دحال ، او دمستقبل خبری ټولی دده په ما غزو کبش سره غونډی شوی
 دهنه په مخیله کبش ئی یوعجیبه معجون ، او مخلوط روغ کړی دی ، چه دی خوار دهنه په سر ، اوبر بانندی
 هیخ نه پوهیتری ، اورد ، اولودن تری ورك دی . فقط په دی تپه تیاره کبش ئی کاه کله دخپلی
 دمور (فاطمی) اودخپل ورور د (مجید) ، او دخپلی د محبوبی (حبیبه) شهره لید له
 اوبه تیره د (حبیبه) مخ دده په نظر کبش داسی ښااسته بریښیدو چه په هغه بانندی درنا یوه
 پرده (لکه چه کله کله له سپوږمی خنجه چا پر دنور شپول لیده شی) لوید لی وی .

(حمید) په داروحی شور ماشور او غوغا کبش په خیل وضعیت ، او موقعیت ، اوتکلیف
 بانندی هیخ نه پوهیدو ، تردی چه په دی بانندی هم نه و خبر چه دی ولی نن شپه له کوره

وتلی دی ؟ اودا غیر مترقبه لطف، او مرحمت د (حبیبه) له لوری دده په نسبت ولی بنندل کیزی ؟ اودی خرننگه له (حبیبه) سره خنک په خنک، اولاس په لاس روان دی ؟ .

د سړک په ار ته کښ چه هلته دخلقو پیر و باړ لزو، او رفا ډیره لوبده (حبیبه) ناچاره شوه چه (حمید) و دروی ، او په سدا ئی کاندی، نو وروسته له پښه نیواو خڅه ئی (حمید) ته وویل : « زما عزیزه ! بز خان بید از کړه چه چیری ونه لویزی ، اوکوم لخی دیاخوز نشی او که د طبیعت ډیروران وی . رازه چه د سینماله سیل لخی تیرشوی بیرته کورته لاړشو » . سبحان الله ! ددی خبری یو عجیبه اثر په (حمید) باندی ښکاره شو، او سمدلاسه ئی په خوب ویده عقل، او پوهنه له خوبه لخی و پښه شوا، او په رڼو سترگو سره ئی ولیده چه د (حبیبه) تر خنک لاس په لاس خامخ ولاړدی . سمدلاسه دده د ورور خبره هم د ده په مخ کښ ودریده ، او زر ئی بیا له حیا، او وفا، اودامانت له سیه سترگی پټی کړی . چه (حبیبه) سره سترگی په سترگی نشی ولی چه (حمید) ډیر یو مسلمان، اوباجبا، او شرمناکه لخلمی و . مگر په دی ډنډ کښ د عشق او مینی له لاسه لویدلی و ، نولځکه چه بز څه پخود کیده د خجالت ، او دشرمندگی احساس ئی په وجود کښ له وراښکاریده .

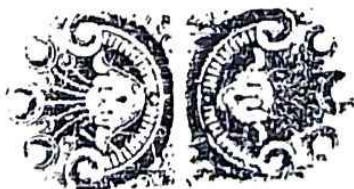
ومو ویل چه مینی، او وظیفی د ده په روح کښ جنگ او شخړه سره اړله . یعنی د (حبیبه) مینه ، او د ورورولی وظیفه .

هرکله چه مونږ غواړو چه زمونږ ښاغلی لوستوونکی په دی موضوع باندی په ښه ډول و پوهیژی ، نودلته یو تشبیه یا یو مثال راوړو ، اوهنه دادی چه دلته د مینی مجسمه ، عبارت ده د (حبیبه) له وجود خڅه ، او د وظیفی مقصد ، مطلب دی د (حمید) له ذاته لخی گو یا چه دادواړه کسان ، دمپدم پر له پسې د ده په زړه کښ ښکار یدل ، او بیا پتیدل .

د (حمید) خیره به ده ته په وظیفه پیژند او سره توصیه کوله ، او خپل محبتونه، او روزنی او شفقتونه به ئی ور په یاده ول ، اوله ده خڅه ئی د وفاداری اودامانت شماری انتظار لرلو

د (حبیبه) شهره چه دده به نظر کښ ښکار یده به خیل عجیب قدرت سره به ئی نور هر شی دده له یاده ویتل .
اوپه دی وخت کښ به (حمید) دهغه تیزی به شان وه چه به سخته گرمی کښ دیو خو رایغو
اوبو دکاریز دویالی به غاړه و لاروی ، او غواړی چه له هغو اوبو لڅنی لږڅه وڅکی او خپله تنده
پری ماته کړی . همدا چه او بوته لاس وړاندی کړی سمد لاسه یو سړی راشی
اوپری ئی نزدی چه او به وڅکی ، یعنی په مجرد ددی چه (حمید) غوښته چه (حبیبه) ته گوئی
ور وړاندی کړی ، فی الحال دده د ورورمخ ور په یادیده .

بالاخره (حمید) منلوب شه ، او وظیفی دمیڼی په مقابل کښ مقاومت ونشو کولی ، اود
مخلمی توب احساساتو گردنورشیان له منځه وړک کړل .
(حمید) اوس په ډیر و بدو خیالو بانندی مشغول دی ، اولنگه هغه کسان چه دتبی به حالت
کښ پرته پرته ویل کوی ، دی هم په چتی چتی فکر وکښ پروت و ، اوهره گری به هرهرشی دده
په زړه کښ گرزیدل ، اود لاسه ئی نه وه پوره چه دافضول خیالات له خپل خانه لری کړی .
په همدی خیالو او اندینو کښ ډوب دسینما دروازی ته ورسیدل ، او (حمید) د(حبیبه)
په قو مبل او اشاره سره بیاله خیل چرت لڅنی وتلی اوزرئی دسینما داوولی درجی دوه ټکوه
آخستی او دواړه سره لاس په لاس دسینما په خونه ورننوتل .

❖ ٤٥ ❖

❖ نهم توك ❖

(حبيبه) موهيره كره ، رالحى اوس وگوروچه هغه شه حال لرى ؟ ..

(حبيبه) هم د(حميد) په شانې په يو عجيبه كشمش اخته وه .

مگر بندځى داسې يو خاصيت لرى چه دخپلو احساساتو په پټولو كېن

له نارينو ځنې ډيرى ښى دى ، او په دى كار كېن يوه خاصه ملكه

لرى . د بندځى ضمير د سمندر بى پايانه سيند غوندى دى چه ډير

طوفانونه ، او موجوده پخپلو ژورو ځايو كېن ساتى او په مخ ځى هيڅ

يو اثر هم نه ښكاريزى په مياشتو او كلونو كېن رنځ باسى او

زحمت په ځان آخلى ، مگر خپلى شو ندى هم نه خوځوى . په

راز رازتكليفو او ربرو باندى اخته وى ، ولى ددى له خولى

ځنې يو آه هم نه ووزى .

(حبيبه) هم عاشقه شوى وه . رنځ به لمى ويسته ، زړه به ئى له غمو څخه ډك و ، مگر به

خوله به لمى هيڅ نه وپلې لكه چه داهم وظيفه شناسه وه او له وفادارى او امانت دارى ځنې ډكه وه .

بولوی تفاوت او فرق ددی او د (حمید) به منخ کین هماغه تو بیر وه چه دینگو
 او بارینو به احساساتو کین تل لبده شی ، او مونز هم هغه ته پاس اشاره وکرله ، او تر اوسه
 پوری پوهان ددی تفاوت او تو بیر به حقیقت بانندی نه دی پوه شوی او که کومه ورخ هغه
 تیاره تمکی بانندی رهاو او پزی ، او داتوره ورین دشر د ژوندون له مخی خنی ور که شی .
 نوالته انسانان به یوقده نورهم دسعادت او د نیکی بختی به لوری درومی .

اگر که به درومببو ورخو کین دیر شانی نینی د (حبیبه) به خیر د کین لبدلی کیدلی ، مگر دانبری
 به دوسره نری او ناخیزه وی ، چه هبشوک به دهغو به لبد او دهغی به هغه درد بانندی
 چه ددی به زرد کین پروت و ، نه پوهیدل . او چپ له دی خغه که به شوک د (حمید) حرکاتوته
 خیر کیده ، بیه به پوهیده چه (حمید) د عشق لمبو و هلی دی .

هو! (حبیبه) هم د (حمید) به درد بانندی اخنه وه . او دهغه به شانی شی شو سنل چه به خیل
 اسلامیت او امانت او وفا بانندی تینگه ولاړه وی .

بنه ! اوس ددی خبری خنی مخ آروو ، اوسنماته گورو چه هلته چه پینیزی .

هغه فلم چه به دی شپه ببول کیده ، دعا شتی یو دیر بنائسته فلم وه ... یوه گادیوان یوه
 بنائسته بنغه پخیلی گادی کین کرا کری وه او د سفر به منخ کین گادیوان به دی بنغه بانندی
 عاشق شواو به هغه هوتل کین چه دوی د شپیی له مخی بنگته شوی وو ، د آشنائی تاری ورسره
 و غزاود ...

(حمید) ددی برخی به لید او سره بالکیل بی واک شوی و ، او دده احساسات داسی
 خو بیدلی و چه نودی و هملته (حبیبه) ته لاس ور واچوی او به غیز کین ای و بیسی لکه
 چه به دی قصد سره له خیل لایه هم و خو خید او مگر به مجرد یا خید لودد فی الحال خراغوه
 بل شول اودی هم بیرته کیناستو .

د بلی پردی تر شروع کیداو پوری ئی په ډیر دقت او په لخبیر لخبیر (حبیبه) ته کتل هوانیز نه پوهیز وچه په دی وخت کښ ئی څه خیال پلوه ونه پخول، او په کومو کومو چرتو کښ ډوب تللی و فقط دومره پوهیدی شو چه دلخامی توب تر تاثیر لاندی بالکل راغلی او نور گردشپان ئی هیر کړی و....

په دوهمه پرده کښ د گادیوان معاشرت له هغی ښځی سره شروع شو او په بله شیه گادیوان د هغی ښځی په چیرکت پریوتلی ددوی د ناستی او د ملاستی منظره لیدونکو ته ښکاره شوه او وروسته له هغه هغی بیا خراغونه بل شول .

ښاغلی^۹ لوستونکی پخپله تصور کولای شی چه ددی مناظر و دلیداو په وخت کښ به (حمید) په څه فکر کښ و، او د (حبیبه) به څه احوال و. لکه چه دواړه لخلیان، او دواړه عاشقان، او دواړه معشوقان واقع شوی و، او اوس هم څنگ په څنگ سره ناست دی، او داسی پښی ته هم گوری.

(حمید) بچاره د شیطان به لاس کښ ولویده، او نور د مقاومت طاقت ور هغی ورک شو، اوس دوظیفی دیژندلو فکر ددی په زړه کښ هېڅ نه را تلوه، او غوښته ئی چه زړ تر زړه د سینما له خونې څخه ووزی. مگر دواړه بی سده شوی وچه دخوزیدو طاقت ئی نه درلود، نولاعلاج هغهسی ناست پاتی شو. بیا خراغونه میده شول، او د سینما بله پرده ښکاره شوه په دی پرده کښ د عشق او عاشقی بدی فسی، او خرابی پښی خر گندی شولی، او دگا دیوان د هغی بد بختی، او تبا هی مناظر وښودل شول چه هغه ته د شهوت پرستی، او عاشقی له لاسه ورپښ شوی و .

هغه ښځه ئی له لاسه ووتله هملک ئی په ښځی، او واورو کښ میده شو، دی پخپله درپه در، خاوری په سر شو، او پای ئی معلوم نه شو، چه چیرته لار .

(حمید) په داسی چرتو کښ ډوب و، چه دی برخی ته ئی هېڅ فکر هم نه و، او هېڅ بوی ته ئی پام نشو او که ددی فسی آخر ته ئی فکر شوی وی، نوالته دده د عشق تود والی به لزیده، او ددی هوانا که هنگامی په لیداو سره به ئی سترگی غریدل وی مگر هېهات او افسوس !

دسینما نمائش ختم شو ، اوگرد خلق بهرته ووتل. دوی هم له سینما څخه ووتل. خلق
له له هر لوری ته تلل ، او دهر چا تلیو اړو چه زرکورته ورسیزی مگر دری دواړه وچ
کلاک یخیلو لخواو کښ ولادوو . مونزه پوهنیزو چه دوی به څه فکر کښ وو ؟ او کومه اراده لسی
در لو د له ؟

لکه چه (حمید) دخپلو عواطفو په مقابل کښ مغلوب شوی وی ، او غواړی چه دخپل
عشق اظهار (حبیبه) ته وکړی . مگر خجالت باسی . که رښتیا وویل شی هم ئی خجالت ویسته
او هم ویریده .

ولی چه د (حبیبه) له زړه څخه خبر نه وه ، او نه پوهیده چه هغه هم یخیل زړه کښ دمنی
په درد باندي اخته ده ، او دده د عشق سکروتمی دهنی په زړه کښ هم لویدلی دی .
دویری سبب ئی داوه که څه ووا ئی ، ورو به ئی دده په حال باندي خبر یزی ، او پته راز ئی
ښکار یزی ، او په شرمو باندي شرم یزی ، او ددی خبر ئی له تصور څخه په ځان ریز دیده .

له بل لوری ئی غوښتل چه دخپلی معتوقسی په نظر کښ خپل ځان پواوی ، او بافضله سړی
غوندی ښکاره کاندی . نو ددی جهاتو په سبب ئی نشوی کولی چه دخپل زړه په خبره ښکاره
کړی ، او بر سیره په هغه زړه ئی نه غوښته چه دخپل دور ور په نسبت سره خیانت وکړی ، او له
گردو څخه بد تیره داخبره وه چه که دی دخپل عشق ، او دپنی اظهار وکړی ، ممکن وه چه بیا به د
(حبیبه) تش کتل هم لاس نه ورکوی ، او بیا به ددی د عشق په لمر کښ لازبات سوزی .

لنډه دا چه (حمید) به هغه حال کښ چه در نځور انوپه شان ځنګیده ، اوله خپل حاله خبر نه و
(حبیبه) سره ځنګ به ځنګ دکور په لوری روان شه .

کورته ورسیدل (حمید) ددوی په انتظار کښ ناست و . سم دتیر و شیو له اعدت سره
نن شپه هم دهنوی دودوی په گنده سره وخور له شود ، او جای وځکل شو . وروسته له هغه
ځنی (حمید) خپلی خوننی ته روان شو ، او حال داو چه هغه په دغه شپه داسی بد حال درلود
لکه چه په خوب کښ دکا بوس عارضه ورپښه شوی وی .

نیمه شپه تیر و چه د (حمید) چیغی پورته شوی ، ناری سوری به می وهلی (مجید) چه د (حمید) داشورا و ماشورا و اورید . سمدلاسه د خیل خوب له لهایه یاخبدلی د (حمید) خوننی ته ننووت او پینته می ورنجنی و کوله چه « هلکه ولی ژاری ؟ » چه گوزی (حمید) پخپل چیرکت باندی اوز دغزیدلی اوژدل می .

(مجید) چه تراوسه پوری خیل ورور په داسی یو حالت کښ نهو ، لیدلی ، له دی وضعیت څخه ډیر خفه ، او متعجب شو ، او راز راز پینتی می له (حمید) لجنی وکولی (حمید) دگردو سوالو په خواب کښ ، اک همدا یوه خبره کوله : « نه پوهیږم ، په لمان ناروغ یم چتی چتی خوبونه وینم » . نو هرکله چه (مجید) ورباندی ډیر اصرار وکولونو دا خواب می ورته وو یلو : « مورمی په خوب کښ ولیده ، او دهمدی لپاره په ژړا شوم »

دا خبره د (مجید) په زړه کښ کیناسته ، او بیرته خپل کورته لاړ شو .

اگر که په دی وخت کښ (حبیبه) هم ورو ورو ژول مگر (مجید) چه د خیل ورور په فکر کښ دو ب تللی و ددی ژړاته می یام ونشو ، او که ددی په ژړا باندی هم پوهیدلی وی ، نو هر و مرو به له دی پته روحی ارتباط لجنی څه نه څه خبریده .

هو ! په رښتیا سره که داسی کیدلی چه (مجید) ددوی په اصلی درد باندی پوهیدلی وی او ددوی د اصلی رنجوری تشخیص دده له لاسه پوره کیدلی ، نو به داغم راوړونکی فسه داسی نه پینیدله او بل کوم شکل به می لمان ته غوره کړی و . مگر سړی څه ووانی :

د جهان حادثات پخپل تگ کښ ډیر چابک او گړندی مشغول دی

اودده اود هغه اود نور و کسانوله خاطره دخپل دتگ لارنه چپوی

لکه چه انسانان د جهان دحوادثو په منځ کښ کت مت داسی دی

لکه دونی هغه وچی او سپکی پانی چه دمنی په وخت کښ ئی باد

هری خواته آلوزوی .

داسه تیره شوه ... (حمید) په بنکاره سره آرام و... مگر دننه په زدگی کښ ئی اندېښنه

په زیاته شوی وه .

غم او اندېښنه داسی بوخاصیت لری ، چه دهنودزباتوب او شدت په وخت کښ غمجن سړی

په بنکاره سره دیو آرام او عاجز او چوپ سړی په متر له بنکاریزوی .

بلی د دده عشق اور ساعت په ساعت زیاتیده ، او ده دهنه په مقابل کښ غیر له صبر او

طافت خغه بله کومه وسیله نه درلوده .

انتظار ئی ویسته که کومه مناسبه موقع په لاس ورشی ، اودی دخپل دزده په خبره خپلی

محبوبی (حبیبه) ته وربنکاره کړی . اودی په دی باندي نه پوهیده چه (حبیبه) لاله پخوا

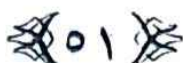
لخنی خبره ده چه دهنی دمنی غشی دیر په بڼه شانی دده دڅگر په نینه لگیدلی دی .

د بند خو لطیف احساسات ، د برق د جریان په شانی د نارینو د روح په تیاره

کښ خپل نفو ذ آچوی . او په یوه کتنه سره ددوی په عواطفو باندي

پوهیږی ، مگر د بند خو په حال باندي پوره پوهیدل ، او ددوی د

پتمنی مینی او عواطفو لخنی خبریدل په ، کلو کلو انسانانو ته ممکنه نه ده .

په همدی صورت سره ډیر وخت تېر شو ... د امتحان ورځی په سرورسیدلی . (حمید)
اډوچه دورځی له مخی له خیل کوره بهرته ووزی . اوددی یواځی توب په وخت کښ (حبیبه) ته
ممکنه وه ، چه دخیلی خوننی یو کنج کښ مخ په دیوال کښی ، اوله خیل ځان سره گډېدلی ، او
له خیلو سترگوڅخه اوبښکی توښی کړی .

د (حبیبه) له دی احساساتو او عواطفو ځنی (چه پدی ورځو کښی لری ، او دخیل
دزړه دمینی په پته لبه کښی سوزی ، اود محبت دغم په کړانو کښی و ریتیزری او تلبیزی)
ممکنه نه ده دموز قلم لکه چه بناای هغسی څه ولیکلشی ولی چه دښخی احساساتو او عواطف
داسی مبهم او مر موز او نامعلومه وی ، چه هڅو ک دهنو دښکارولو ، او په هنو د پوهیدلو
توان نه لری .

دموسیقی په یوی سندری - د ساز او سرود په یو مجلس - دیوی نقشی په بنا ئیت - دیو شعر
په لصافت - دیوی منظری په وضعیت او بالاخر دیو دولت په سیاست بانندی پوهیدل آسان
دی ، مگر دیوی ښخی دزړه په اصلی مطلب بانندی پوره پوهیدل ، له دغو گردوڅخه خورا
سخت او گران کاردی .

لسم ټوك

ناڅاپه (مجيد) ته يوسفر ور پيښ شو اگر که د (حبيبه) اود (حميد) لری والی به ده باندی
 ډیر سخت تیرید ، مگر سره له دی دده تنگ دیورسمی حکم په سبب سره ضروری و .
 ولی پیام خوشحال وچه دی په کور کښ لکه (حمید) غوندی یوسر پرست وروړ لری
 چه دده په نشتوالی کښ ، به هغه له (حبیبه) سره وی ، اوهم به د کور سرپرستی په ښه شانی
 سره کولی شی او پندی واسطه به د کور له لوری پوره ډاډینه لری .

هغه دخپل د سفر لوازم تیار کړل . او په هغه ورځ چه له کوره وخوځیده (حمید) ئی خان سره
 تر موټر خانی پوری بیولی . هلته ئی تر ډیره وخته پوری له هغه سره خبری اواتری وکولی
 اوله اوله تر آخره پوری ئی په خوځوځلی د (حبیبه) په نسبت سره په هغه باندی سپارښت وکولو .
 (حمید) هم ده ته وعده او ډاډینه ورکړه چه له دی لوری بالکن خاطر جمع اوسه چه زه به زیات
 کوشش وکړم ترڅو چه (حبیبه) خفه نشی او (ستاسو نشتوالی په هغی باندی څه تاثیر ونکړی) .

د دنیا لوبی په دی اندازه سره خندا راو ستونگی او په عین

حال کښ ژړوونکی هم دی چه انسان د هغو په مقابل کښ نه پوهیزی

چه و خان دی ؟ او که و ژاری ؟

(مجید) په سفر روان شو . او وروستی خبرد ئی همداوه چه « روکیه ا په حبیبه باندی
 د باید ډیر پام وی ، حمیده ا . (حمید) هم د ده په جواب کښ په ډاډینه ښونکی لهجه سره
 وویل : « ددی له لوری څخه پوره خاطر جمع اوسه مجید لالا » .

خه وخت چه مو قرراهی شو (حمید) تر دیرد وخته پوری هلته ولاړو، او په موټر پسی او دهنه دوړو ته گئی کتل، هر کله چه دهنه موټر گردی علامی او نینی دده له سترگو لځنی پناه شولی، نو دی هم په دیره هوسائی او منانت سره له موټر خانی څخه وخوځید و. دی چیرته لځی؟ معلوم نه دی! په خه فکر وکښې ډوب تللی دی؟ خدا بزرده! . . .

نن له گپیڅه تر ییگا پوری (حبیبه) په کور کښې یو الحی وده، دیر وخت له شپې لځنی تیر و چه (حمید) کور ته راغی، او برابر خپلی خو نی ته ننووت، ډوډی ئی نه وده خوړلی، همغسی وژی پخپل چیر کتې با ندی پر یووت.

بیمه شپه وده چه د پښو خپه هار ئی تر غوزه شو. سترگی ئی چه وغر و لی کتل ئی چه د یوه بلیزې، او دده په میز باندي کوندری غوړ بدلی، او ډوډی ور با ندی پرته وده مگر هڅو ک هلته نه پښکار بیده.

اول کښې (حبیبه) داسی انتظار لر او چه (حمید) به د نهاری دپاره نن شپه هم لکه نور کله زما کور ته را لځی، نو هر کله گئی ولیده چه هغه برابر پخپله خوږه کښې ننووت، نو دی هم ز غرد و شو کولی چه هغه ته غزدرکړی. خو لځلی دده د دروازی تر شا راغله، او بیرته سته شو.

(حبیبه) خواره ویریده، او پوهیده چه د (حمید) په زړه کښې څه څه شیان تیر یزی، او بیم ئی خوړلو چه ناڅاپه دهنه د عتی مخزن، او دمینی ذخیره زما د یو الحی لیدلو په سبب لکه با روت غوړ ندی اور وانځلی، او هغه تر خپل نفوذ لا ندی راه وری.

له بل لوری پوهیده چه (حمید) ډوډی وده خوړلی. که گئی ناری ورپسی وهلی له ده څخه ویریده. او که گئی پر پښو وده چه همغسی نهار خلی دا هم ورته دیره بده، پښکار بیده. (حبیبه) پدهمدی تشویش، او اندیښنه کښې تر نیمې شپې پوری بخته وده. آخر ته گئی دا په فکر

کس تبر شر چه د (حمید) دودوی توده، اونیاره کری او ورگی وری هلنه گی ورتا پریز دی او دودوی گی
 په پطوس کس اخیستی ورو ورو ورغلی دده دخونی دوره تر شاو درید، او غو زنی
 کینود، هیک یوغزنی وانه وریده، نوگی ورو ورپرا نیتلی وگی لید او چه (حمید) پخیل
 چیرکت بادی غزیدلی دی. نو داهم سوکه سوکه ورغلی، دودوی گی په مینر باندی کینودله
 او خراغ گی ولگولو، او وروسته له هغه لحنی همسی چه راغلی وه، بیرته ووتله، اود بیرته
 تنگ په وخت کس (حمید) ددی دینو شریهاری اوریدلی، له خوبه ویش شو، او دودوی گی
 په مینر باندی ولیدله.

(حمید) له خپل لویه پاخیدو، اولاً سونه گی وینخلی، بسم الله گی و بلی په دودوی باندی
 کیناستو، مگر اشتهائی بنده وه، او هیک شی ته گی زده نه کیده، او یو سخت در نیت گی
 پخپلو ماغز و کس لیدلو. لکه چه دخونی دجت توال لنگر دده په سر باندی آ جولی سوی وی
 یواری غز لکه دغومسی بنگهار دده په غوزو کس رانی، او له هغه سره گی یو در دناک
 احساس پخیل زده کس بیدار وند او.

په شیه دودوی په مینر باندی فرار کیناست، او وروسته گی فاتح، او پنجه وا خستل
 او غوښته گی چه په خوراک شروع وکوی یو ناخایی گی دا فکر په ماغز و کس ولویدو، چه دا دودوی
 (حییبه) پخ کړی ده، اودا لوخی دلته (حییبه) ایبی دی، اودا خراغ (حییبه) لگولی دی
 په مجرد ددی خبا لاتوگر ز بدل دده په زده کس فی الحال له لویه پاخیدو، اوله خو نی
 لحنی پورته په کشف کن کس پز شیه ودرید و په خیال کس گی ور تللو چه د شیه په تبارد کس
 دده چ چاپیر له وهی استباحو لحنی د ک دی خو د فقی گی دکور په حویلی کس دی خوا
 او هنی خوا تنگ اورا تنگ کاوه هر کله به چه د (حییبه) دخونی شانه ورتلو، هلته به ل
 خه درید، او وروسته له هغه به گی لیدل چه یو غیبی لاس و تلی، دی توال د هنی چه له
 دی لویه درومه اولی دریدلی گی؟ دا کار خو لحنی پر له پسې په عمل راغی.

(حمید) له ډیر قدم وهلو لځنی ستوی شو، او سر ئی په گرزیدا راغی گرد جهان ئی په سترگو کښ تیاره شو زده ئی په غر لڅنگ شو . لڅنگونه ئی په ریزیدا شول په غوز و کښ ئی هم هغه د غو مېسی د بنگه ر آواز راتلو نو لڅکه د حوض په خوا کښ کینا ستاوئی لید ه چه د شپې په نیمه روښانه ر فاکښ د تالاب او په ریزی لکه چه دا نسا نا نو د هغه نا پایدار ، ابریز د بدونکسی خیا لاتو پینی کوی چه هغوی شپه او ورځ په کښ مصر و فدی .

یو محلی هم له هغه بنگه ری لځنی یو آواز جوړ شو د خیل د خت په لوری ئی وکتل او ښه په لڅر شوه، او ورته ښکاره شوه چه (حبیه) زاری په تلوار سره ددی د خو نی په لوری روان شو ، وئی لیدل چه ورئی پوری و . ودرید و . وئی غوښتل چه بیرته وگرځی مگر په پښو کښ ئی زور نه و ، او نه ئی شوی کولای چه له هغه لڅا په وخو لڅیزی ، نولز ډیل ئی وکولو . د ژدا غز زیات شو .

په دی وخت کښ چه ده باندي د تشویش او د اضطراب حالت و . لکه چه یونوی اور دده په وجود کښ بل شو . نه پوهیږو چه په دی وخت کښ په څه فکر و کښ ډوب تللی و ، او په دی خطر نا که شیه کښ څه رازی مبهم خیالات دده په زړه کښ تیریدل . ښائی چه ددی قضیې په شاؤ خوا کښ به ئی فکر چلولو او ویل به ئی چه (حبیه) هم . . . .

ښائی چه پوهیدلی به وی چه هغه هم . . . .

نودوره تر شا ودریدو ، او زور ئی ور باندي و وا هه ، ور خلاص شو ، او دی دننه په منډه ننوت . (حبیه) ئی په تیاره غوښی کښ ولیدله چه په خیل چیر کت باندي ملاسته ده . یوواری دده په زړه کښ یو سخت ارتعاش او غور لڅنگ پیدا شو ، غاښونه ئی یوپه بل سره لکیدل له سره تر پښو پوری ریگدیده ، قوت ئی نه وچه خپله پښه ددی په چیر کت باندي پورته کړی ، نو ئی وغوښته چه چیر کت سره جفت به گوندل کښی . اوله سونه ئی د (حبیه)

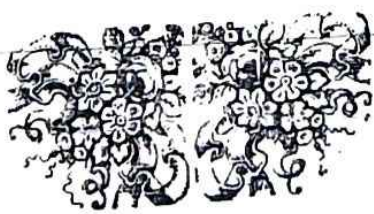

به لوری او زده کړی هغه پخپلی عزیز کښ ونسی .

(حبیبه) باندي چه په عين هغی ژدا کښ اوس دخوب درومي شومي پريښاني راغلي ده
د خپلی خوښی د دروازی له پراختلو څخه ئی یوه سخته چټکه او تراو خورده . لکه چه دی
ونه پېژاندلو . او یوه سخته کړ بکه ئی و کوله او ډیره ریاته و ویرید له .

(مجید) هم له دی کړ بکه ئی څخه ډیر د تراو خورده ، او سملاسه ئی خوبه د شایه خوا
آخنی ، او یاد: بدلی قصد ئی و کوله چه د (حبیبه) تر خوا به چیر کت باندي کښا ستلی د
مدهوشی او سکر په حالت کښ چه دعشق له شرابو څخه ورته پښه شوی وه (حبیبه) ته
لاس د غز وی او پخپلی عزیز کښ ئی و نسی .

عين به همدی حالت کښ په خورا پرېشانی او اندیښنی سره ئی ولیدلو چه ددی دخوښی په نیمه
رڼا تیاره کښ یو سړی دده به نظر کښ راغی چه د (حبیبه) د چیر کت په هغه خوا دیوال سره ولاړدی
چه ښه ورته خبر خواو دقت ئی و کولو ، نو ئی وپېژانده چه دده مترور ور (مجید) هلته وچ کلک ولاړدی .
(حبیبه) دخپل دورور له پېژندلو سره یو سته یوه سخته کړ بکه کړی و ئی ویل « الله کبر »
او پېښه شوی هلته لکه یو مهمی ولویدد . . .

❖ یو و لسم ټوک ❖

دلر وړنگی له کړ کېونځنی به کوته کېږ لویدلی وی، چه (حمید) له خو به یا بیهوښی ځنی و ښخ شو (حمید)
 په دی رڼا کېږ خپلی سترگی پراښتلی، تیر وخت می لېونیا نو غوندی دی خوا، او هنی خواته
 کتل، یوه الماری می ولیده چه کتابونه په کېږ اښی و، په بلی خوا کېږ می یوه لویه هینداره
 اود وه پردی ولیدلی او په بل لوری کېږ می یو میز چه په شاؤ خوا کېږ می خو چو کی اښی وی، تر نظره شولی .
 (حمید) داشیان گر دله خپل نظره تیر کړی همدا چه دافکر ده ته ورغی چه دی ولی له خپل چیر کته
 دلته لویدلی دی او له خپلی خونې ځنی څرنگه دلته رسیدلی دی. او دپرونی شپې گر دی خبری می یوه یو
 په یاد شول سخته ستومانې ئی په ماغز و کېږ و رښکاره شوه، او بیانی چرت واهه لکه چه ما به بیرون
 شپه چې خوه بونه لیدلی وی. دی همغسی یخیل ځای بانندی پروت و، او دپورته کیدو توان په کېږ نه و.
 لږ لږ د (حمید) فکر په ځای راتلو اود تیری شپې خبری به واضح صورت سره په یاد ورتلی
 او یخیل ځان بانندی به ویریده ، او لږ زیده .

دی فکر چه دده ورور دده په کمین کېږ و ، از بیرون شپه ورته پته شوی و ، چه دده
 دځانت منظره له خپلی ښځی سره یخیلو سترگو و وینی ، او دده ددی نا کامه عشقی سرآ خر
 رسوالی ته ور سېدلو، دیر سخت تاثیر می وربانندی وکړ او ، او له سره تر پښو پوری لمبی
 وربانندی پلې شوی .

په دی آرزو کېږ و که حضرت عزرا لیل علیه السلام ورته راغلی او سالی نری آ خستی
 او سمدلاسه مرشی ، دابه دیره ورته ښه وی ، له دی څخه چه بیا خپل مشرور سره مخامخ شی .

یه تیره بیاچه دخیل دوروز مجتونه او شفقونه او لورینه او مهریانی یوپه یو دده به
 مخ کبش دربنده او دهنو تولو به مقابل کبش نی خیل داناوړه حرکت ته فکر کاوه ، نو دیر
 زیات به ئی به خپل لخان بانندی لعنتی او ملا متی ویله ، گویا دگر متوب یولو ی بار دده به
 او زو بانندی بارو . او دندامت او دانفعال احساس به ، زیات آزار ور رساوه .

مگر آیا اوس دایبمانی او دا انفعال او دا دندامت ورته څه فائده رسوی ، چه کار
 له کاره تیر شویدی ، او ورور ئی دده به دی بد کار یوهیدلی دی او دده دخبات ننداره ئی
 یخپلو سترگو سره کړی ده . هرڅومره چه (حمید) فکر کاوه د تینتی لار ئی نه شوی پیدا
 کولی . او نه دی لعنت ویلو او ملا مت کولو لځنی هیڅ یوه فائده نه زر رسیده . ولی چه
 اوسنی مات او غوری توئی شوی وه . او دده در سوائی لکن له باده اوبدل و .

یعنی دده ورور ، وروسته له دنی لځنی چه دده له عاشقی لځنی خبر شویدی ، به داسی
 یو جل سره د شیئی له لځنی دده ته پسته شویدی ، تردی چه دی ئی و لیده چه دده دینځی
 خوننی تپه نمه شه کبش ننووت ، اودهنی چه کتته ته ور نژدی شوازه نندی صورت سره ئی دده
 له پتو خبر و لځنی لخان خبر کړ او ! نو اوس زه څه وکړم ؟ اوڅه خاوری به سرباد کړم ؟

دا رازی خیالات د (حمید) به ما غزو کبش تیریدل ، او دی د هغه غرق شوی سړی
 به شانی نیکاریده . چه به اوبو کبش دوب شوی وی ، او د لخان د خلاصی او د بهر وتو لپاره
 لاس اوینی غور لځوی . سره له دی چه دی بڼه پوهیدو چه دا گرد فکر ونه چنی او بیکاره دی .
 بل یو فکر دده به زده کبش وگرزیدو . نوزر پاڅیدو . او خپل سر ئی نیکته آچولی لکه غل
 د (حبیبه) له خوننی څخه به منډه وتلی خپلی خوننی ته ننووت او هلته ئی خپل کمالی اودریشی
 واغوستله ، او په داسی یوشانی چه هېڅوک ئی ونه وینی ، ورو ورو پسته له انگر لځنی به داسی

حال کس چه سرگی تبت آجولی و ، بهرته و ووت. وروسته لهدی چه کوخی ته ورسبدو نویه منده وگی
 شروع کری تر یوه حده پوری گی په تلیوار سره لخان ورساوه نوهلته دریدلی ، خپله کلامه گسی
 لوستلی ، د هوساگی نفس گی له خپله تیره لحنی وویست . مگر تر شا به ئی بیسرته کتل چه
 خوک وریسی شته اوله نه ؟

هر کله چه په دی خبری بانندی گی داپینه پیداشوه چه دد پسی خوک نه لغللی او ده
 ته د هیچا یاد نه دی ، نو شکر می وویسته . او بیا دغه په شان د لاری په یودخو اکسین
 روان شو .

همدا چه تلو نکلی به په نخه ور تلل ، لخان به گی تری گوبنه کاوه . تر دی چه
 مو تر خانی ته ورسید . او هلته په ژورو فکر و کس و لویده .

لکه چه (حمید) دتینتی فکر په سرکس لری ، او غواړی چه دفرار په ذریعه لحن له خپل
 کور او ورور لحنی پته کاندی . مگر په دی بانندی نه پوهیدو چه چیر ته لار شی ؟ .

فقط دا خبره گی په زده کس ټینکه کری وده . چه وروسته لدی لحنی نه بناگی چه خپل
 ورور ته ور په مخ شی . او لدی څخه زیات بل کوم یو مقصد گی . پخپل زده کس نه لرلو .
 مگر ددی خبری له تصور څخه چه دی به له خپل ښار لحنی لری لویدلی دمسافری
 او غریبی په مصیبتو اورپرو بانندی آخته کبزی ، ډیر ویر ییده .

نا خایه یو غز گی له ورا څخه واوریده . چه ور ته لجر شووگی کتل چه د اگی دی .
 دیستی موزع دده وبل : « حمیده اچیری گر لخی . زه دستاسو کور ته تللی وم . تاسو
 هلته نه وی . »

دد اکغانی چتی رسوونکی ددی جملی له ویلو لحنی وروسته له خپل بکسه لحنی دده دورور

خط وروستلو ، چه ده ته ئی له لری یو بنار ئخنی په ههغه بیرون ورخ آستولی و. او ئن گهئخ
دلته رسیدلی دی. او وروسته لیدی ئخنی داگی خیل در سید اتو کتاب ده ته وواندی کړی
ورته وئی وبل چه « آغا! ددی خط له ر سیدلو څخه دلته لاس لیک وکړه .

« حمید: ددی خط په لیدلو سره هک یک اوحق حیران یاتی شوی ددا کڅانی په کتاب کښ ئی
امضا وکړه .

پاکت ئی واخیست عنوان ئی چه و او ست وپوهیده چه دده دور ورو پخط. د لیکلی شوی دی.
یوسخت اوسیلی ئی له موتره ئخنی وویست او پاکت ئی و سپړ او او وئی لوستلو او وپوهیدو چه
ورور ئی په اول منزل کښ همدا چه له موتره ښکته شوی دی دده اود (حبیبه) دداهیننی لپاره ئی
داخط لیکلی دی. او په پیله کښ ئی چالان کړی دی.

داخط ئی خوخلی په خورا دقت سره ولوستلو ، او وئی لیدلو چه په هغه کښ د (حبه)
هیر سیار ښتن شوی و او داهم په کښ لیکلی شوی و چه باید په نور وکورنی کار و بانندی هم
زیات پام ارنه ولری او و نخصو صا (حبیبه) د تل تر نظر لاندی لری چه خپه
درئخی ئشی .

(حمید) له دی اوبی ئخنی هئخ شی بانندی ونه پوهیدو کاغذ ئی بیا په ډیر دقت سره ولوست
اولاندی بانندی ئی کړ ، او دده پاکت ته هم ډیر خبر شو وئی لیده چه دهمه ښار ددا کڅانی
دباطل کولو مهړ ئی خوړلی دی چه له هغه ځایه داخط استولی شوی دی .

په ډیر سره وروسته له لیدلو ددی خط ئخنی (حمید) له خپلی تښتی او فرار ئخنی
ستون شو اوله موتر څانی ئخنی دښار په اوری و خو زید او ور مخ ئی چتی په دی خوا او هغه
خوا گرزیدو سره تیره کړه .

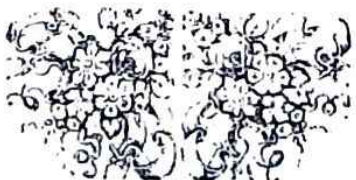
نرسد تباره ما بنام وجه (حمید) سنبری ستومانه وزی تیزی بیرته کورته ورسید . دکوریه
 خواکین بیاشک ورته پیداشو ، نه چه خیل کورته ورننوزی او خیل ورورسرد مخا مخ شی .
 بیائی همغه یا کت له خیل جیب خخه و و بست (چه له صبار ایسی گی هغه له سل خللی غنی زیات لوستی و)
 او بیائی و لوست اودها گخانی مهر و ته گی دقت و کولو او بیائی کلک پخیلومنگلو کین نیولی هلته
 ودرید ، او په یوزور چرت کین پریوت مگر سره له زیات فکر کولو هم په دی معما بانندی
 هیش و نه پوهید و .

نودی نیمه شیوه چه دخیل انگر د دروازی ترشا ودرید ، او په پیره ویره او احتیاط
 سره گی دروازه ورو ووهله .

لکه چه (حبیه) دده په انتظار کین غوزپه آوازوه زرگی وریرانیت اولخان گی یوخوانیولی
 په یونری ریزدیدونکی غیز سره گی وپوینتیدوجه . تاسو چیری و است چه داگی تاسو پیسی
 کرزیده اود (حمید) خطائی دسناسویه نو راوردی و ؟

(حمید) ددی خبری په آوریدلو سره آرام شو . ولی بیائی هم زده داده نه و او هغه
 شود خیال دده په داغیزو کین همغسی ناست و اوداسی تصور گی کاوه چه دالوبه دده در سوائی
 اوسقراگی لپاره روغه نوی ده .

د (حبیه) له خه تیر شوی برابر خیل کورته ورننووت . ازوخت وروسته (حبیه) ده ته
 دودی راودله او دده په مخ کین گی کینوده ، او دستی بهروونه . (حمید) دودی وخورله
 او په بستر بانندی پریووت ، مگر تر صبا پوری گی په سترگو کین خوب نه و .

❖ د ولسم ټو ك ❖

لمر ختلی و ، چه (حمید) به داسی حال کښ چه ډیر یریشان او سرگردان او سترې او سترومانه و ، له خپل کور څخه وووت .

د (حبیبه) به خونه کښ هڅوک نه و ، ولی چه (حبیبه) به په حویلی کښ ودا و له گپڅه را ایسی به خپل کورنی کار و کښ بڅته و د ولی چه نن خپل یلار کره تلله . (حمید) دهنی خونې ته ور ننووت او هر شی ئی په خو رادفت سره له خپل نظر څخه تیر کړل .

یو ناڅا په له خورا تعجبه به چیغو گډ شو لکه چه دامشکله معما چه دده په ماغز و کښ ئی له خوشیو او وړخو څخه را ایسی ځای نیولی و ، پخپله حل شوه .
یعنی دده دورور یو خورا لوی قد نیوونکی عکس د (حبیبه) د جیرکت تر خوا دیوال سره ولاړ و .

هو ! دا څه د (حمید) وه چه دتک په وخت کښ ئی د (حبیبه) به خواهنس سره هغه اخیستی او په یو شانسته چوکاټ کښ ئی نیولی وه (حمید) خوار چه به هغه شی ډیر ویرید ئی و عات ئی همدا و ، چه دخپل ورور په دی قد نما عکس باندی ئی سترگی لگیدلی و ی .

په رښتیا سره چه خیال پر ور ماغزه تل دا اضطراب او ډیریشانی په وخت ښ دخيال او دحقیقت په منځ کښ فرق نشی کولای . لکه چه په (حمید) باندی هم همدا توفه شوی وه .

یعنی (حمید) ددوی له عاشقی او پتو خبرو لځنی هیڅ خبر نه و ، او هغه پخپل سفر کښ مصروف و . د اشیان فقط د (حمید) واهمی یاویری له خپل ځانه روغ کړی و . اودا پته مینه هم همښی لکه چه وه ، یانی ودا لوبښی نه ومات شوی ، بلکه روح او غوړی هم همښی موجود و د دوی دعا شقی اسرار لا چاته ښکاره شوی نه و . نو هر کله چه هغه چتی خیال او واهمه (چه ددی گردو و حشر او ویر و سبب گرزیدلی وه) له منځه ور کد شوه ، بیا هغه اور د (حمید) په سر باندی بل شو اوله دی خبری څخه چه دی غولیدلی و ، او ورور ئی لادده په دی مین توب باندی خبر شوی نه دی ، ډیر زیات خو شحال شو . او دهنه مارغه په شان چه له لومی لځنی

خلاص شوی وی . دانگر به حویلی کبش دی خوا ، او هغه خوا گرزیده ، او د خوشحالی او د نشاط
 په جوش کبش به داسی اوضاع له ده څخه لیده کیده لکه چه بیرته دملکتوب دوری ته تللی وی .
 په رښتیا سره چه (حمید) له دیری خوشحالی لخی خیل سره یښوولخی نشوای پزندلی او
 په او چت غیز سره به می سندی ویلی . کله به دننه کورته ننوتلو او بیا به دحویلی په چپ
 اوچایر کبش گرزیده ، پزښبه به دحوض خوا کبش کیناستلی خیل لاسونه او میخ او پنبی به می وینخلی .
 او بیا به می باغچه کبش قدم واهه گلان به می شکول ، ونو سره به می غیزی ورکولی وروسته
 له دی څخه به بیا کورته ورننوتلو ، کله به می میز اوچوکی او کتا بونه په یوکنج کبش وطاروا
 او بیا به می هغه ترتیوه دنگول په بل کنج کبش به می هممنسی ترتیبات روغول .
 داگر دحرکات ، او لوبی چه د (حمید) له لوری لیدلی کیدلی د خوشحالی ، او
 نشا طنبی ، او آثار و .

گو یا چه (حمید) خوار ددی زباتی خوشحالی ، او نشاط په مقابل کبش مغلوب شوی و
 او دهنه د تحمل طاقت می نه درلو د .

هو که خوښبختی هم لکه بدبختی له اندازی لخی تیره شی د زحمت او
 دربری موجب گریزی ، او له همدی جهت وائی چه په هر شی کبش اندازه
 ساتل او میانه روی خور اینه ده .

په دی وخت کبش (حمید) داسی یو دوست ، او یارته اړود چه د خپل زده ددی خوشحالی
 اندازه ورته ووالی ، ار خیل هغه مو هو د خپگان چه خو مو ده پخوا چتی پتی ورته پښ
 شوی و ، او اوس هغه خپگان په دی خوشحالی سره بدل شوی دی ورته ښکاره کړی .

دایو طبیعی امر دی چه انسان د خوشحالی او د خپگان

په وخت کبش غرادی چه له نور و سره کښینی ، او پاخی ، او خبری ، او

اتری سره وکوی او یو او بل سره و گډیزي، او خپل غم سپک
 او خوشحالی په هغه سره زیاته کړی. گو یا په غم او بنادی کښ دخلقو
 ناسته او ولاړه په همدی فلسفه باندی بناده .

و مو وبل چه (حمید) غوښته چه ددی خوشحالی خپل مرا تب چا ته ور ښکاره کړی مگر
 افسوس چه نن په کور کښ هیڅوک نه و او (حبیبه) هم خپل پلار کړه تللی وه او دا یواخی توب
 او دی خوشحالی په (حمید) باندی زښت زیات اثر غورځولی و، او هدیخ نه یو هیډه چه څه وکړی
 نو پخپل لږای به آراء نه کیاسته ، او دایو نانو په تانی به دی خوا ، او هنی خوا گرزیده، دیوال
 سره به ایغ دریده ، او دچمن په دڅخ به پراخ لویده ، او په خیابانو باندی به ئی سر گښتی
 وهلی ، او دویو په څانگو به ئی قلاو ته خوړل ، او خپل څان سره به پرته پرته غږیده ، او
 په او جته سره به کت کت خندیده .

همایکان چه د (حمید) د مسافری څخه خبر نه و ، او یو هیدل چه (حبیبه) او (حمید) دم
 به کور کښ دی . اول دا خبری ، او خندانه چند ان متوجه نه و ، نو هر کله چه سور ماخوړ
 زیات شو کرد سره په بادو باندی غوږنه شوی وئی لیدل چه په کور کښ پرته له (حمیده) بل
 هیڅوک نه شته ، او (حمید) هم پخپلو پر تو خبر وکښ داسی تود راغلی دی چه آسمان او څنګه
 نه پږنی ، او هیچته ئی پام هم نشته .

نوله همدی جهله و چه ور وسته د (حمید) له راتګ څخه ، کردو همسا پکانون ورو
 و وبل چه په بلانی ورځ چه نه ته ، او نه دکامه په کور کښ وه (حمید) ایونی شوی و
 آیا په زینیا سره (حمید) به هغه ورځ ایونی شوی نه و ؟

ديار لاسم ټوك

(حميد) رنځور شو، او په بستر کېن ولويده (حبيبه) به دده خدمت کاوه ، دوا به ښاي ورکوله ، او پياريزانه به ښاي ورته پخوله . مگر له دده سره به نژدې نه کېناسته ، او وروسته له کېنودو دروا ، او پياريزانې څخه به سملاسه بيرته تلله ، او پاره ددی چه بايد رنځور په کور کېن يوالخی وی ، نو يوی ښځی ته ښاي له هماغلوانو څخه دده خدمت ، او باخبرې پاره بلنه وکړله ، او ښايی چه ددی بلنی په نسبت به بل کوم مقصدم ددی تر نظر لاندی و .

په هر صورت سره وروسته له راتلوده ښځی څخه دوی په کور کېن سره يوالخی نه وو . شپي او ورځي تيريدل او ورو ورو (حميد) هم مخ په روغتيا کېنود ، او په عين همدی ورځو کېن چه (حميد) لږ څه ښه شوی و (مجيد) هم له خپل سفر څخه بيرته ورسيدو . اوس نو کارونه لکه پخوا غوندي بيا حاری شول ، او ددوی ناستی او ولاړی هم هغه عادی صورت ونيولو .

امتحان شروع شو (حميد) دورځی له مخی بهرته درومی ، څوک نه يو هیده چه دی چيرته ځی ؟ او په څه کار باندي بخت دی ؟

(مجيد) خيال کاوه چه دده ورور په امتحان ورکولو سره مشغول دی ، او ښايی چه همداسی به هم وده ، و به گورو . ولی چه دافضه وروسته لدېنه څرگند يزی ، اود شپي اود ورځي په تيريدو سره به گردشيان ښکاره اوده او کارو له مخی ځنی به پرده لری شی . ورو ورو دېنې ميني دبهران دوره پای ته ورسیده ، يعنی هغه د مومني هجانات او شورماشور اوتلوسه ورکه شوله .

هو ! او ردېلېد و په شروع کېن له نور و او گوسره گله اوتبار د ښکاری . په هره اندازه سره چه دغه اوگي کميزی ، اور څخ په د نالای زدی اوتود ښتلی زیاتيزی . همدارازی دمینی له به هم

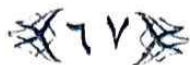
به درویشی و رنجورگی مرموزه او دیده وی ، اوگی او تبارده گی ریاته وی . د شمی او دورخی به تیرید و
 سره دهنه هیجان او شورما شور لژی بزی مگر قوت اوز ورگی دیرزاتی بزی . او به دی وخت کین
 خوارمین پخیل زدگی کین د داسی یوسخت درد احساس کوی چه دایره د جچلو به شان
 لرز وونکی او درد بنو نکی وی . غوازی چه چیغی ووهی مگر نفس ئی کوانهی کوی . اروائی
 چه حیل کالی خبری اومخ په چول او بیابان کیزدی ، مگر جرأت ورته پاتی نه وی . په یوی
 بلی لمبی کین دده گر دوجود سوزی ، اودننه په زرد کین ئی دسکر وئو سورانگار بلیزی تعجب
 لایه دی کین دی چه دی لا غوازی چه به همدغولچو کین د سوزی اودهنه زرد د په همدی
 سکر وئو ناندی وری بزی . اونه غوازی چه یوساعت داسوی اودانکشف اهنه خجاری شی .
 اوکدو غوازی هم اسکان ئی نشته چه ورغینی هغه لمبه او انگار ورك شی .

دی پتی مینی خپله دادوره هم پاتی ته رسوایه او به دی دورد کین هم (حمد) او هم (حیه)
 دوازه سره سرزیدن او یو له بل لحنی لری په سره انگار پاتی کیند مگر غز پاتی
 به پورته ئو او .

دورخی له مخی به (حمید) له کوره بهرته وتلو . د شمی له مخی به هم پیر نا وخته کور ته
 رانداو کله کله به ئی شمی هم بهر تیرولی . او به بله شیه به ئی چه ورور پشته و بلحنی کواله چه
 هلکه پرون شیه ولی کورته نوی راغلی ؟ چیرته وی ؟ هغه به سمه لایه دایه لخواه کین ورته ویل چه

دخیل بو مکنتی ، لگری به کور کین په علمی خبر و او اترو سره دغول و . (محمد) به
 ددراصولی لخواه به مقابل کین هخ نه شو ویلی ولی چه دامتحن آیه زدی و ، او کرد طالبان به
 داسی فرصت کین همدا عادت لری چه یو بل سره پینی او په علمی او فنی خبر و کین سره
 بیامنه نوی او دامتحن مقدمات سره ئو او .

مگر دایه دا خبره تحقیق طلبه وده چه آ یا (حمید) پخیل دی لخواه کین ریبتو نکی دی ؟
 آیا هغه به ریبتیا سره د علمی خبر و لپاره د شمی بهر پاتی بزی ؟ دا خبره به وره سه شکار بزی .

هر کله چه دمین لری والی ، او دعاشق فراق ، دمینی لمبه زیاتوی ، او دعشق سکر وئی
 لاتازه گوی ، نو د (حبیبه) هم دعشق درد او دمینی سوی به دی ورخو کنی چه (حمید) سره
 بز کتنه ، او دیر بز بهئی له هغه سره ملاقات کماوه ، زیاتیده . مگر سره له دی درداو سوی
 نسبت پخواته به ظاهر کنی بز آرامه بشکاریده .

زمونز په دی داستان کنی به یوه خبره بانندی لاتراوسه پوری تیاره پرته ده ، رویناگی
 چه داته به هغه بانندی بزخه رنا واچوو . ولی چه تاسوهم خواو نخواه دی نقضی ته متوجه یاست
 او تراوسه پوری خدایزده چه خوخلی به دتاسو په زړه کنی داخبره تیره شو یوی ؟
 آیا (حبیبه) عاشقه نه وه ؟

ولی (حبیبه) هم مینه شوی وه ! او دعشق په سکر وئو بانندی کړیده ! !

نو دیر ینه ! (حبیبه) ولی دخپل دمین توب علامی ته بشکار ولی ؟ . . .

تیره پکی همدادی چه اوس ئی مونز بزخه روینانه و و .

(حبیبه) وروسه ادی خخه چه دخپلوا احساساتو په مقابل کنی مغلو به شوه ، او غوښتل ئی
 چه دخپلی مینې او دعشق علامی (حمید) ته بشکاره کړی ، فقط دهمدی خبری لباره د خپل
 دعشق له بشکار و او لحنی ستنه کیده ، چه دا پوهیده چه (حمید) هم په همدی درد بانندی
 آخته دی و بهتره همداده چه رو مینې اقدام اومیلان دهنه له اوری شروع شی ، ترخوچه
 دمعازت اواخیرام دهنه په زړه کنی زیات وی . مگر د (حبیبه) دا انتظار تر اوسه
 پوری بکسر ئی تبجی پاتی دی او (حمید) سره له ذی چه ددی دعشق دا ور
 په لمبو ئی سوزیده ، مگر په دی فکسر کنی ئی عملا تراوسه پوری هیخ اقدام نه دی
 کړی ، چه دخپل مین توب اظهار (حبیبه) ته وکړی . همدارازی (حبیبه) هم خوخلی
 دمین توب اثر تشر لاندی راغلی عزم اوتصمیم اونیت به ئی کاود چه دخپل دزړه خبره (حمید)
 ته ور بشکاره کیدی مگر دلطافت غرور ، اودزراکت - معور ، اوداوبنی اودمعشوقیت دستوردی
 ته اسزه نه و . نو له چه په دی اظهار کنی اول پلادا زغردو کړی .

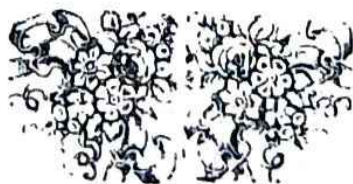
بند خه يو عجيبه مخلوق دى . كه ئى له ډيرى مينى سا ، تر ستونى پورى
هم رسيدلى وي ، بيا هم له خپل غر و راو تكبر خنى لاس به اخلى .
خان كندن به كوى ، مگر نه غواړى چه ددى د لو ينى په تادا و كښ
كوم درز و او يښى . پخپلو پښو د قبر لحد ته روانيږى ، مگر له خپلى
خود پسندى خنى لاس نه اخلى . او تل غواړى چه دخپل ښائست او جمال
په پنگه سره ، گرد جهان و پيرى او گر دخلق خپل خاينه مسخر
او تابعدار و گرزوى .

هر ! د ښخو په لاس كښ پر ته له غر و راو تكبر او خود پسندى څخه
بله كومه مؤثره و ساه نشته ده او څوك به وي چه د ښخو د غر و ره د آسمان
په مقابل كښ په خاور و باندى ناست نه وي او د ښخو د تكبر
او مغرورى په مقابل كښ به تواضع او عاجزى نه كوى ؟ ...

(حبیبہ) سرہ لہ دی چہ د (حمید) دمینی بہ سکر و تو بانندی تلبدہ، مگر یہ دی خبرہ بانندی بہ دیرہ
 زیادہ خوشحالیدہ، او خورا زیات حظ، اونشاط ورتہ پینبیدہ چہ (حمید) ہم ددی د عشق بہ لمبو کین
 کریدہ، اوہر لخلی بہ ئی چہ لبدہ چہ (حمید) خوار ددی دمینی بہ اور کین سوزی، او ددی بہ
 عشق کین بالکل ناقرار دی دیرہ بہ خوشبیدہ، او خیل لخان بہ خورا لوی، او دیر نکلوی ورتہ بنکاریدہ
 او قصد بہ ئی کاوہ چہ بخیلی استغناء، او بی پروائی کین باید چہ کلکہ، او تنگہ وی، ترخو چہ
 (حمید) دخیل د عشق، او دمینی اقرار یا اظہار، او عرض ددی د جمال، او بنا است یہ در بار کین
 و سہری، او دا ئی بہ خورا ناز، او نیاز، او لوینی، او تکبر، او غرور سرہ واوری .

نو آیا ولی (حمید) دا خیل عرض دی تہ نہ کاوہ؟ ... ددی خبری علت مو یغوا لدی لحنی
 خو لخلی لیکلی دی ! .

بہ ہمدی صورت سرہ غوتی دوی میاشتی تیری شوی مگر داپتہ مینہ بنکارہ نشوہ .
 ہو! ترہنہ پوری چہ (حبیبہ) د (حمید) لہ مینی لحنی خبرہ نہ وہ پیرہ و سبلہ او بہانہ سرہ چہ و
 ہنہ ئی دلخان بہ لوری متوجہ کرو، اوہر کلہ چہ پوہ شوہ چہ (حمید) ہم د (حبیبہ) د عشق بہ اور کین
 سوزی، نو اوس ورنحنی لری گریزی، او غوازی چہ دی وریسی و لخلی، او وریسی و گریزی .
 آیا بہ دی و سبلہ سرہ امکان لری چہ (حمید) بہ (حبیبہ) پسی مندی و وہی؟ آیادی زغر دکولی شی
 چہ دخیل دزدہ د (حبیبہ) تہ خر گند کری؟ ... دا خبرہ بہ وروستہ لدی لحنی بنکارہ شی .

خوراسم توک

امتحانونه ختمید و ته نژدی شول . (مجید) انظار اراو چه زرتر زره امتحانونه بای نه
ورسیزی . ولی چه دده دورور (مجید) دتحصیلاتو دوریه دی امتحان کین تمامیده ، او هغه دطبی
شهادتنامه به اخیستلو سره کامیابیده .

(مجید) یغیل زره کین د (مجید) د سعادت ، او ښه والی لپاره خورا اوښی اوښی نقشی
جوړولی ، او ویل به ئی چه اوس به خو ورځی وروسه دده ورو لکه چه تراوسه پوری ،
خیلو تعلیماتو کین اول لمبر خوت په دی امتحان کین به بیاهم اول لمبر شی ، او دها کتبی
عالی الاعلی شهادتنامه به واخلی او بود لویه دواخانه به روغوی ، او په هغی شفاخانې کین به درنخور او
او د حاجتمندانو علاجونه شروع کاندی ، او د هغی د حق المعالجی لحنی به دمره کتبه تر لاسه کوی
چه زده به لږ موده کین نه یواځی دخپل او د هغه د کور د ضروریاتو نواقص پورده کړی ، ښه ، ښه
د (مجید) دوازه او د کور سر رشته به هم په یواصولی ډول سره وکولی شم .

(مجید) ته ددی خبری له تصور څخه زیاته خوشحالی او نشاط پیدیده ، او په وار وار
شکرونه به ئی ایستل چه خدایه ! زه د ستاد دی مهربانی او الطاف لحنی ډیر خوشحال او شکر گدارم
چه زما هغه بد حال او بده ورځ دی په دښه ساعت باندي بدله کړله ، او داسی با وفا ، او تابعه اړه
او ښائسته ښځه دی راته بخیلی ده ، او داسی قابل او هوښیار ، او با وفا ، او تابعه اړه وروردی راته
مرحمت کړی دی ، او په سر د هغه ماته دهم لوی عزت ، او منصب او رتبه ، او معاش کرامت
کړیدی ، او دمرد مهربانی ، او لطف دی را باندي کړیدی چه اوس زده له هر شی لحنی بیغم یم ، او
د کور ، او د بهر گړد کارونه می په زړه پوری دی .

د امتحان شی ، او ورځی په همدی ډول سره پای ته ورسیدی ، او (مجید) به تل دڅپن
ورورد را تلو ښکی سعادت په فکر ، او چرت کین و خو لخلی د سرا یو ، او د کور او ښو

لیاره ولادتر خو چه یوه بڼه مانه د (حمید) د شفا خانې لیاړه غوره کړې چه (حمید)
وروسته له اخیستلو د خپلې شهادتانه میلمنی هلته کار وکړی .

همدا وجه یس له ډیری پلټنې څخه می دینار په مرکز کښ یوه اعلی ، او بڼاگسته مانې په
ډیرو یسو باندې دخپل ډاکټر ورور (حمید) د مصب یا شفا خانې لیاړه په کراسه
واخیسته ، او د هغې مگر د ابتدایې مقدمات می د (حمید) په اتفاق سره برابر کړ لو ، او تل
په (حمید) سره ددی نوی شفا خانې دراتلونکې رونق ، او رواج په نسبت خبری ، او اتري کولی .
اوس نو ددی نوی شفا خانې گرد او اوزه ، او ضروریات ، او ذخائر سره ټول شوی
دی ، او فقط د همدې خبرې انتظار باسی چه د (حمید) شهادتانه وروسته له لاس لیک
څخه ده ته ورسیږی ، او خپل لمان دینار دنورو ډاکټرانو په جرگه کښ داخل کړی ، او
په علاج کولو ، او دوا ورکولو باندې پیل وکړی .

دا یو ارماند ، او آرزو وه چه (حمید) خوا ر به تل کوله . معلومه نه وه چه آ یا
(حمید) په خپلې دی آرزو باندې کامیابیږی؟ او که نه؟ وروسته به ښکار یږی چه څه پیښیږی .
دسې کال سالانه امتحاناتو نتیجې نه یوا می د معارف دوزارت په مجله کښ
بلکه په مگر دوروز نامو کښ نشر ، او خپری شولی ، اوسم له معمول سره دکامیابو طالبانو
هویت ، او معرفی سره د عکسو دهنو چاپ شول . مگر (حمید) دا خبرو ددی برخې
دلوستاو په باره کښ لمانته تکلیف ورنکړو ، ولی چه یو هیډه چه ورور به می تل اول لمبر و اوس
که ډیر ناکام هم پاتی وی نو هر ورو به می دوهم ، او دریم لمبر خو ودی وی .

په دی پور لحو کښ دا خبره د تعجب او د حیرانتیا لمان وه چه (حمید) اوس هم لکه پخوانی
ور لحو غوندې تل خپه او بریشان گرسی ، په کوراونه بهر چاسره اختلاط او خبری کوی ، تل
دهنه له سترگو لحنې او ښکی بهیږی ، اوسنرگی می تسکی سری برینی ، هره گری او هر ساعت ساره
اوسیلی باسی ، او دخپلې خونې په کښ کښ به یوه ژور فکر کښ همیشه پروت وی . که کوه لملی له

گوره بهرته هم محی نوله خیلو ملگر یو او مکتبی ربقانو سره هیش نه گزری چه نن اوصابه دی
اوهنوی ددی بنارله لویو دا کترانو محنی حسابیزی .

نوهر کله چه امتحان یای ته رسیدی و. نو اوس د (حمید) دخیگان علت خهشی و... اود ددا
یو الحی توب او پریشانی شه سب لری ؟...

دا سوالونه به تل (حمید) له خیل لمان خخه کول، تردی چه دده به فکر کین دا خبره تنگه
شوله چه د (حمید) داوسنی خیگان علت به هم داوی چه په دی وروستی امتحان کین، دی عالی
الاعلی با اول لمبر دا کتر نه دی وتلی او دخیلو نورو کا مبابو ملگر یو محنی شرمیزی چه ولی
له هغوی خخه داخلی چپ له پخوا محنی چه تل به اول لمبر او عالی الاعلی خوت، دو هم یا پنجم لمبر وتلی دی.
له محمدی جهته (حمید) دروز نامو کتلوته متوجه شوچه وگوری چه (حمید) خو وده لمبر به امتحان
کس ختلی دی؟ چه دوسره خیه اود لگیر ینکاری .

مگر هغه اخبارونه چه د امتحان، بیجی په کین ینکلی وی دده په لاس (ددی لپاره چه دهغوی
دشر محنی خو ورلخی وتلی وی) نه ورتله. نونا چاره شوی دیو اخبار اداری ته لاند اودهغه دکلکسبون
شعبی ته ورننوتلی داخبارو مجموعه ئی په خیل مخ کین کینودله اود امتحان له شروع خخه ئی تر بابه
پوری گرد اخبارونه په ډیر دقت سره له خیل نظره تیر کړل تردی چه خیل مقصود ئی بیامونده
اوبه لوستلو ئی پیل وکړ لو .

اول نوم ئی وکتلو او دوهم اود ریم او خلورم او پنجم ئی په ډیر دقت سره
ولوستلو . او خورا زیات متعجب او حیران شو چه د (حمید) نوم ئی وانه لید، تردی چه
لسم نوم ئی هم وکتلو او خورا زیات پریشان شوچه دده دورور نوم هیش به کین نه بریښده.
نوم ئی بیاله سره هغه نامنویسن ولوست، بیانی هیش شی نه موندلو . . دریم محلی ئی به
خورا دقت او اهتمام سره گرد نومونه سره ددوی د پلر و نو نومونه
او مسکنونه او پیژندنه ولوستلو . مگر بیا ئی هم کومه منبته نتیجه ورلحنی وانه خبستله .

(دمجید) زره سمد لاسه به غر محنگ باندی یل وکولو ، اوزیاته پریشانی او اضطراب ور ته
یبش شو ، او محکمه او آسمان ورباندی گرد وخرخیدل ، اورنا ورخ ورباندی ته تیاره شو له
او هیخ نه یوهیده چه ارس خه و کړی .

نو ایز شیه گی مدار وکولو او ییای فکر تول کړی دکامیاب طالبانود نومو نو په اوستلوگی
بیا شروع وکوله .

نومونه گی یو یوله خپل نظره تیر کړل ، او دهر نامه له اوستلوخنی وروسته بهی خوثا نیی
مدار کولو او چرت به گی واهه نه چه ایکونکی یا نقل کونکی یا دچپایخانی مرتبانه روزنامی
مصحح په نومونوکبش خه تصرف یا غاطی کړی ، وی .

مگر سره له دی رازی دقت او تفکر کولو بیا هم پخپل اصبی مقصد باندی و نه ر سید .
او داخبار به دی مخ کبش چه دفارغ التحصیل طالبانو نومونه لیکنی شوی وونه گی د (حمید)
ار نه گی د (حمید) په وزن او قیافی سره برابر کوم بل نوم مېنده کړو چه وواگی چه دا نوم
دغه پدخنی سپوا باشته ، لیکلی شوی دی .

بیای دهنی روزنامی پوری صفحی اونوری شماری شه . کلنی مکر به هخ شای کبش گی نه
د تصحیح په ډول ، او نه د تعدیل په عنوان سره دخپل وروریه نسبت کومه ساعده یا کومه کرینه ولیده .
نواگی خپله کونه پخپلی خولی کبش ترغایب لاندی لیرلی خپل لخان سره گی ویل چه داخه -
فصه او داخه توفه شوه . «

دروزنامی له اداری خخه لکه یونشه گی سړی چه محکمه او آسمان ورباندی حرخیدل اود
تللو په وخت کبش به گی کنگس خورا وروت ، او برابر دطبی فاکولتی په لوری راهی شو .
په دی ورخ کبش هلته هیخوک نه و ، ولی چه د کلنی امتحانود دخمیدوره نسبت په فاکولته
کبش تعطل اوگرد طالبان او اسنادان اومستخدمین رخصت وو . یواخی یو تن پیاده د
نوگری والایه ډول هلته په پیره باندی ولاړو .

(حمید) دفا کولبی په صحن کبش دریدلی هغه پیاده سره په جبر وشاود (حمید) د حال
اواحوال پوښتنه گی ورلخنی وکواه . مگر هغه پیاده خوار له دی فصولخنی هیخ خبر نه و ، بلکه له سره گی
له (حمید) سره خه پیژند گلی هم نه دراوداه .

وروسته له دی لحنی چه (مجید) د (مجید) نښی او علامی ده ته وزینکاره کړی دقد او قامت او کالو او دتگ صفت ئی ورته وکولو ، نو پیاده و خندل او وئی ویل چه : بس بس ومی پیژندو ته هغه هلکمی نښی چه ایدوی مباحثی را ئیسی مکتب ته نه را لخی ، او نور هلکان وائی چه هغه باد ساره شویدی .

د پیاده دی لنوی گڼوی ، او ساده خبری به (مجید) باندی یو سخت اثر واچاود چه لکه مار له خیل لځان خغه تاوشوی ، او داسی نیکاریده چه په هغه باندی یو سخت تندر لویدلی وی (مجید) له خیل واك لحنی وتلی سملاسه ئی به هغه پیاده باندی یرغل وکولو ، او غوښته ئی چه له ستونی خغه ئی نیولی لځای په لځای ئی خپه کړی ، او ساده ئی وباسی . مگر هغه خوار پیاده (چه هېڅ گناه ئی نه وه ، او فقط یوه هغه رښتیا خبره ئی کړی وه ، حه تل به ئی له طالبانو لحنی او ریدله) زر په تښته شوی ، او په کومه سوږه کښ ننوتلی ور لحنی پته شو .

دی کمبخت پیاده پرته لدی خغه چه رښتیا ئی ویلی و بله ئی هېڅ یوه گناه نه لرله ، او دا رښتیا خبره د (مجید) په دماغ بده ولگېده ، او اوس غواړی چه دخیل د گناهکار ورور نصرت لدی خوار پیاده خغه اخستلی ددی مثل مصداق لځان وگرزوی چه زور ئی په غوا نه رسی نو کته به ئی وهی .

که رښتیا وو ویل شی رښتیا ویل په ډیر ولځایو کښ انسا نا نو ته نخسان پیښوی د حدیث شریف مضمون دی چه :

(حق او رښتیا ویل خورا تر خه ، او او ریدل ئی په نادانانو باندی

ډیر سخت دی مگر پوهانو ئی زغملی شی) .

نولدی چهته مونږ ویلی شو چه دا پیاده گرم دی ، او باید ددی چه (مجید) ئی له ستونی خغه ونیسی ، او په مخ مخ ئی ووهی چه ولی ئی له روغه وونکی دروغو لحنی مخ آړولی « جنگ آچو ونکی رښتیا » ئی دیای دی ، او حال دادی چه نه یوا لخی د شرق لوی مصلح او نابغه حضرت مولانا مصلح الدین شیخ « سمدی » بلکه گردو پوهانو ویلی دی :

(له جنگ آ چو ونکی رښتیا ځنی ، روغه وونکی او جوړه

راوستونکی د زه غ په ځینو ځایو کښ ښه دی) .

مگر په حقیقت سره دایاده باید ملامت ، او گرم ونه باله شی .

ولی چه دی کوم وزیر یا رئیس یا د حضور صاحب نه و چه داسی فلسفو باندی پودوی ، بلکه دی یو خوار ، او عاجز ، او ناپود ، او عادی ، او معمولی سړی و چه په اخلاقی مصالحو ، او مفاسدو باندی چندانی نه پوهید ، او دعوام الناسو په ډول به یی تورنی اوصافی خبری کولی ، او یخیلی دی وینا سره یی چه د (مجید) د ډیرا صرار ، او تفحص څخه یی وروسته وکوله ، بل یی هیڅ بود مدعا او مطلب نه درلود ، بغیر له دی څخه چه په واقعی حال احوال باندی (مجید) وپوهوی . ولی چه هغه خوار د (حمید) په نسبت همد و مره پوهیده چه له یوی میاشی را ایسی یی په مکتب کښ نه ولیدلی ، او د هغه ملگریو به ویل چه « (حمید) خوار باد ساره شوی دی »

مگر (مجید) ددی واقعی ، او حقیقی خبری به او ریدلو سره دومره زیات په قهر شویدی چه که په دی پیاده باندی یی لاس برشی نو گپوه به یی وشلوی . ولی د ډیر شکر ځای دی چه په هغه وخت هغه پیاده ورځنی وښتیده ، او ځان یی تری تم کړ لو .

(مجید) وروسته له دی څخه چه پیاده یی بیانه مونده ، په ډیر قهر ، او غصه سره له مکتبه بهرته وووت ، څکه او آسمان ور باندی له څیگانه گرزیدل ، او دنیا نه یوالخی ور باندی تنگه بلکه تیه تیاره هم شوی وه .

د مکتب په دروازه کښ یی لږ څه ډیل ، او معطلی وکوله ، او چرت به یی واهه چه زه به خدای وهلی (حمید) چیری پیدا کړم چه دده د مکتب دنه ورتگک علت ور ځنی وپوښتم چه دی ولی له یوی میاشتی را ایسی مکتب ته نه دی تللی ؟ او په دی مهم ، او عالی امتحان کښ چه دده ، اوز مایه حق کښ د محاکم تیزه یاد کیما نسخه وه ولی نه دی شامله شوی ؟

وروسته له هغه بلا اراده روان شو ، او څو ساعته لا لپانده . او کړه انده ، او پر پشانه په کوڅو ، او بازارو کښ پاگلا نو او لیو نیا نو غو ندی گرزیده ، او په دی فکر کښ به وچه

(حمید) پیدا، او بیا به داسی داسی پبنتنی ور لحنی کو د .

له دی گر زید و لحنی گی برته له ستو مای خنجه بله کو مه نتیجه به لاس
ورده غله، او به پای کین سبزی ستو مانه کورت و لاند .

به کور کین یوالحنی (حبیبه) دمانبام به پخلی بخته وه، او د (حمید) هم هلمته خه یته او ننه
نهینکار یده (حمید) د (حمید) د کورداتو لو خنجه وروسته بی له کو می معطلی، او د بل لحنی
سجد لاسه له انگیره دده دیاداتو او به قصد بهر ته زووت، او به زده کین می دا خبره
تینگه کرد چه هر و مرو باید زه (حمید) پیدا کرد، او دا خبره د ور سره سینه کرد .

اوس نو بیائی چه مو بزیم له (حمید) خوار سره مر سینه و نرو، او د (حمید)
لر خه یته او ننه (که ممکنه وی) ور ته پیدا کرد چه دی خدای وعلی اور رسول شرمونی
چیرته تلی دی؟ او به کو م کار کین بخت دی؟ چه هیش یته می نه بیکاری! . . .

(حمید) بهمدی ورخ صبا ئی گپیخ له خپلی خوی خنجا و تلی دی، او معلوم نه دی
چیرته تلی دی؟ ارسته کوی؟ او به کو م جرت کین به کو م کین به و ب تلی دی . . .
د (حمید) اوس لر خه فکر به لحنی شوی دی، مگر خور کین سانی، او ستومان دی
او ورو درو به کوخو، او بازار و کین پایسته کوی، او چپ له پخواخنجه چه چوب او چرتی
بهتلو، او س له هر چا خنجه د (حمید) پبنتنی کوی، او دده به دوستانو، او رفیقانو بی
گرزی کده هغوی لحنی دده داستو گنی لحنی هلمته معاود کپی شی .

(حمید) چه هر حاخنجه د (حمید) پوینتنه کوا، هغه به خپلی دی خبری اظهار کو او،
دده د کلاس دوه دری تنه طالبانو سره می هم چه ملاقات و وولو هغوی له (حمید)

دی خبری وینا کړی وئی و یلوچه:

دویز له یوی مباحثی راتیسی د (حمید) به یته باندی خبره به یوچه جری دی؟

لکن لحنی هلمکان یائی چه هغه لایهاند او کپ هانده او پر پشاه، دی خوا او هغه
خوا گوری او چاسره هیش خبری او اتری دم نه کوی او داسی بر پبنتی لکه چه چرس می
شکولی وی یائی شراب خوړلی وی یائی به چاباندی زده بایلو دی وی یا . . . . .
یوتن بل مکتبی طالب العلم وویل:

« موز له یوی میاشتی باخلو پښتو شورالبي (حمد) سره هېڅ نه دی بدلې ستر کال هغه په کلني امتحان کېږي هم حاضر نه شو، او که دی بدی امتحان کېږي شريک شوی وي دهغه تعليمات چه لوړ او عالی و، او فکر او عقل ئی هم هسک و، هر و مرو به دعالی الاعلی شهادتنامی به اخستلو سره کامياب شوی و. »

مگر داچه هغه له امتحان څخه مخ آړولی دی. نو که لیونی شوی هم نه وی، موز او تاسر باید په هغه باندی د لیونی حکم وکړو. ولی چه دده دا حرکت هغه چاته پاتی کیږی چه غنم و کړی، او به میاشتی خدمت ئی و کړی، او وئی ریښی او درمندئ کړی او بیا په یونیلی باندی او رور ته کړی.

پنځه لسم ټوک

(حمید) داسی فصد او بت کړی و چه خپل لحن سر کاندی او انجانر و کړی او خپل زده دداسی سختی پښی لځنی (چه یو خوا د دنیا او د آخرت رسوالگی او ایمان، اوله بلې خوا د عشق او د محبت غلبه او فوران دی) خلاص کاندی.

ندنی معلوم چه دا به فکر او کرده وخته د (حمید) به داغر وکښ او بدل دی ؟

پخوا ادينه هېڅکله داسی چې فکر و نه دده یا زړه کېږي نه راتله.

فقط همداسی هېڅ کړنځ چه له کور ورو ووت، اخر به دا د فکر او حتی خیال دده په سر کېږي لځی، وېر او هر د کړی او هر ساعت دامامون او شوم تصور دده په زړه کېږي ټیگېده او عزم او تصمیم ئی

د خپل لحن دوز او لبارد کلمه کېده...

هو! لځنوی تعلیم اوبی تر پښه لځنیاوته د لحن ورو او فکر، او دا انجانر کله و سو به

ناخاربه پیبیزی او هنوی کیهنستان به شای ددی به دهغه خراب عواقب او بدی نتیجی ته فکر
واری او رویه پیزی به داسی بو شوم اقدام سره هم دهنوی دنیا او هم گی عقبی خراب پیبیزی، داند
شوی هغه ته اقدام کوی .

د خان و ژل او دانتچار سبب تل د نفس ضعف، او غلط تعلیمات، او ناقصه
عقیده، او لوستل د فساد بڼو نکو او خرابو قصو، او چتی تلقیناتو، او
فکر و وی .

چه دا ټول سره گډ شوی د ژوندون دخو بڼو لو غریزه (چه په هر یو
ذی روح کښ شته) ضعیفه گرزوی . او وروسته لدی څخه بی تعلیم
اوبی تربیدی او سست عقیده کسانو ته داسی یو جنون اولیو توب
پیدا کیږی چه دهغه په اثر هغوی خپل خانو نه و ژلی .

(حید) هم داسی یو اوتوب او جنون کښ یر یوتلی و . هغه د عشق د زخمو او د مینی
د تکلیفو په مقابل کښ خان او شو سیمولی . او زیات له دی څخه گی توان نه و چه د عشق په لږو
کښ وسوزی ، او د مینی په سکر وټو بانندی وکړ پیږی .

له تل اوری متیقن وجه د (حییبه) په وصال بانندی نظرو هغو موافق او محذور او توتو چه
موافق خو لملی اشاره کړی ده ، هم یری شی مواندلی . بلکه هغه پخپله به خوښو له چه داعاشقی
تر دی حدد پوری ورسپیږی چه د انسانیت او انسانیت له حدو ده بهر شی . او دی
خیل خان دخپل ورور به منځ کښ او خالق او مخلوق ته مفتضح او رسوا او شرمیدلی وویښی .
بر سیره پردی د افکر گی هم په دماغ کښ ولویدو چه دی په امتحان کښ هم شامل شوی

نه دی او دیر ممکن دی چه له دی لوری هم دخیل ورور په مخ کښ گرم او ستول وگرزی .
 دا گرد وکرونه او مشکلات دده په مخ کښ ودریدل او په سر دهنه دی فکر زیات تکلیف ورته
 پیش کړو چه نن یا سبا به زما محبوبه (حبیبه) خبرینزی چه زه په امتحان کښ ش . مله شوی نه يم
 او دهنی معشوفی په مخ کښ به زما مشرور ورمانه زیاری او کنځلی کوی او تنده او تر و شه
 به راته وائی .

دی به خپل ورورته څه لخواپ ووائی ؟ . . . . .

دی وروسته له دې څخه چه په امتحان کښ نا کاه پانی دی . او دیوای واکتر به لخی
 کښ خوشی یو سوهر پاتی دی څرنگه به پیمځی (حبیبه) سره مخامخ کیدی شی ؟ . . . .
 دی همپسې چه دعاشقی په درس کښ نا کاه او نیم گری پاتی دی دطبی امتحان لځنی
 هم بی برخی شویدی ، دانه ده چه وبری ، او وروسته لدینه ژوندون ونکړی ! . . . .
 دارازی فکر ونو چه مونزلز څه اشاره ورته وکوله (حمید) په ماغزو کښ نن لخی نیولی و
 اودده زړه به ئی پخاوه او له ژو ندون څخه ئی مود او زړه ئی ور لځنی تور کړی و ، او
 ټینگ قصد ئی کړی و چه هرو مرو باید خپل لځان ماکا ندی . . . مگر نه پوهیده چه په کومه
 وسیله سره دی عمل ته اقدام وکړی ؟ .

دا خبره دتأمل کولو او سنجواو وړوه ، نو لځکه هغه ددی خبری په اضراف او شاؤ خوا کښ
 فکر کولو .

آخسته دا غوټه هم خلاصه اودامشکن هم (حمید) ته حل شو . ولی چه هغه به هره ور لځ په
 اخبار و کښ راز راز انتحارونه او دخپل لځان دوزلو احوال لوستلو ، او په عین زمان کښ ئی
 په طبابت اوداکثری کښ هم تر دی اندازی پوری مهارت درلود ، چه هر څوک ووژلی شی
 او داسی زهریات په فکر کښ ور غلل ، چه دهنو دیوی بشر کی له خور او ، یاد یوه څاڅکی له
 څکلو څخه ، چته پت سړی مری .

دلته ئی چه نیت او تصمیم دخپل لځان دوزلو دپاره ټینگ او وسیلی اوصورت ئی هم دده
 په فکر کښ لخی و نیولو ، نوزر ئی خپله کتابچه اوقلم له خپل جیب څخه وویستل او داد خپل
 زړه خوږه وونکی قصه ئی په یو در دنا که صورت سره د (حمید) د انتحار علت تر عنوان
 لاندی وایکلو .

وروسته دلیکاو ددی داستان څخه سمد لاسه دیو دوا فروشی دکان ته تللی دیوی
 ساخکی نښی به وسایه سره ئی وروسته له ورکولو د خویشو لځنی یو خطرناک زهر وپیرودل
 او تباره مایه به ډیر بد وضعیت او بد احوال (چه هر څوک دغه مهاله لید او لځنی دده په دی بد مقصد
 او بت باندی له ورا څخه پوهیده) انگر کښ نغو تلو .

(حیه) چه ازخه دخیل مېره له وضعیت پوه شوی وه چه (حمید) لټوی او ور ته په
 فېردی نواه ډیډ وخته راییسی پخیل محبوب او معشوق او مین (حمید) پسی پخسده .
 او اوښکی ئی له ستر کوڅنی توغیدی او دده په انتظار کښ ډیره شمېنه ناسته وه .

محمد چه د(حیه) نظر د(حمید) په فد او قامت باندی واییده ، دده ورو باندی دغاو زراتی
 په خندا لید او شوه دیکر سمد لاسه دا خوشحالی ئی سایه څیگان باندی بدایه شوه .

له چه ددی د محبوب او مین (حمید) رنگ دین شپه ډیر ارزانی وده ښکاره شو او زنی لید .
 چه حمید د ډیر دقت او د څیگان له لاسه ښکته زنگ اری او بالکل په عوالتی او پښو د کښ
 وستی . او په نظر کښ داسی برسی لیکه چه ساتی خپلی وی ، د ډیری دوری ورو باندی توغی شوی وی .
 پوهر گنه چه د عاشق او د معشوق په منځ کښ داسی یو قوی او کلکه رابطه تل موجوده وی چه
 بودیل په درد او خوړو باندی له ورا پوهیزی او بودیل په غم او اندیشه کښ هر و مرو شریک وی
 (حیه) هم له خو ورتلو لځنی په دی خوا (حمید) غونډی شمېنه وه او مخصوصا بیان له حیا راییسی
 لرون خوړینه او خورا غمگینه ناسته وه ، او له ماز پښ لځنی راییسی بالکل ځکه او آسمان ورو باندی
 څرخیدل او کپی او ساعت د (حمید) ښایسته ښکلی میخ ، اوتا وکپی بیر تو نه ، او صفا چته ډیره
 ارزنی غتی توری سترگی ، اونکی توری غوری څنی ، او سم فد او خوړی خبری ، او متنا سب
 حرکت ، او عالی صفات ، او ښه اخلاق ، او زیات بشرم او حیا ، او ډیره ټینګه مسلمانې او پرهیزگاری
 اولی او صف ددی په خرابه درگی کښ گرځیدل ، او د سترگو رپولو په ډیر بدغم د (حمید)
 خپره ددی نه سترگو چه نه وتله ، او اوس د (حمید) ددی خراب او اتر و صعبت داید او چه
 بالکل ځکه بکه پاتی ، او چته حیرانه شوی پریشانی او سودا ئی له حده زیاته شوه او د (حمید)
 گردو حرکت او حرکتو ته چه دا زماو په شانې به ئی کول خورا زیاته دقیقه تجربه او د سترگی
 د دورب په اندازه به ئی هم هغه له خپلو سترگو لځنی نه غورزاوه .

داول ما سڅن وخت دی ، او (حمید) په خپلی خو به کښ د خراغ په منځ کښ ناست

یه یوژور چرت کبش دوت تللی دی . (حبیبه) دهغنی کرکی لحنی بهرچه دده ترخوا پرابتلی وه
یه تیاره کبش دده یه بهره بانندی ولاړه وه لکه چه د(حمید) له وضعیته بود شوی وه چه دی
کوم خراب فکر یخپل زړه کبش لری ، اوښائی چه زه لخان پری خبره کومه .

(حمید) له هغی خپلی صراحی لحنی چه دده یه مز بانندی اینهی وه یه گلاس کبش او به وا چولی
او ور و سته له هغه دور یه لوری لخرشو چه خو ك خوبه ده ته نه گوری .

هر کله ئی چه اطمینان پیدا شو چه هیخو ك ده ته نه گوری ، اردهیچا ده ته یام نه دی .
نو یوه پوری سین سفوف ئی له خپل جیهه وویستلو ، او زرئی یه گلاس کبش تش کړ او .

یپائی خپله کتا بچه له جیهه وویستله ، او خونوری کرینی ئی ورباندی و لیکلی ، او هغه ئی
پرابتلی دخراغ ترخوائی یه مز بانندی کبشو دله یپائی نور کاغذ ونه هم له خپل جیهه و و یستلو
لحنی ئی بیرته یه جیب ، اولحنی ئی خیری کړل . یپائی له ناامیدی لحنی دکه یوه کتنه خپلو

کتابو ، او او سباو ، او خو نی ته وکواوه ، او یپائی دریشه له ...

له خپل لخان سره وویل چه راشه له ورايو آخری دیدن نه (حبیبه)

او او بو سره وکړه ورور خومی یه کور کبش نشته چه دهغه لا سو نه می هم مچی کړی وی
نو وروسته له هغه څخه دا دمرگی کښول یه سرنسکور کړه ، اولخان له دی دك دو سوسی
جهان څخه آرام کړه .

(حمید) د خورانا امید ی ، او ما یوسی یه وضعیت له خپله کوره بهر نه وووت ، او غوښته ئی
چه اول له آسمان ، او سپو زمی ، او ستور یو ، اود با غچی له گلا نو ، اود حوض له
او بو سره خدای پامانی ، او دواع وکوی ، او په آخره کبش به له ورا (حبیبه) و ینی
وروسته له هغه به دز هر ویا له په سر آرد وی .

(حمید) دانگر به باغچه کبش دحوض تر خوا ولاړ سپو زمی ، او ستور بوته ئی یه یو
عجیب حسرت ، او ناامیدی سره کتل ، اود دنیا نری وز می به ئی یخپلو سو گمو کشکولی
اودژوندون خوند ، اومزی ته به ئی فکر کاوه ، اودمرگ سخت ساعت ، اوتکلیف لحنی ویریده .

کله به ئی ویل چه لحه له دی فکر څخه تیرشه ! اودژوندون نعمت غنیمت وبوله ! . . .
ییا به ئی چه د عشق تکلیف ، او رسوائی ته کتل ، اود امتحان ناکامی ، اوملامتی به ئی
چه اید له نو بغیر له دی څخه چه خاوره ئی پرده شی بل ئی هیخ یوه چاره نه ترسترگو کیده له

یہ دی تر دد ، او تہ بدب کبش (حمید) بنا گستہ خو د فقی د و ب تلمی و ، او ہیخ
 ٹی و نہ لیدہ چہ (حبیبہ) لہ ورا دہنہ لہ ہغو گردو حرکا تو لخی چہ یہ کور کبش ٹی
 کول خیرہ شو بدہ ، او یہ مجرد دبہر و تلو ددہ خخہ لہ کورہ ہغہ سمہ لا سہ یہ کور کبش
 جو تلی ، او « د (حمید) دا نتچار علت » ٹی او ستلی ، او د زہر کنہ و ل ٹی لیدلی
 او ہغہ ٹی یہ سر آ د و لی دی !!! ...
 نا خاہہ ٹی د (حبیبہ) کپ یکہ تر غوزہ شوہ چہ وا ٹی :

... زہ د جار شم حمیدہ ! زہ ہم دستا سو یہ درد کبش آختہ ہم . دادی چہ دستا سو
 د پاکتری دا اولہ نسخہ زہ دومی استعما لوم . ہلہ زر شہ راتہ زما د ستر . گو تورہ
 دا کترہ ، چہ دستا سو دیاک عشق د امر یضہ دستا سو دنسخی بہ استعما لو او کبش خہ غلطی و نگرہی !!! ...
 یہ مے د داور بدو ددی غنہ (حمید) و پوہید لو چہ (حبیبہ) ددہ خو بی تہ ننو تلی دہ
 ... بددہ ، او اوس دہ بانندی مسخرگی کوی او خاندی ...
 ی حونی یہ اوری رہی شو .

یہ مجرد دننو تلو یہ کور کبش لہ یوی ہولہ کہ منظری سرہ مخامخ شو .
 یعنی و ٹی لیدہ چہ (حبیبہ) لخنکدن لری ، اولکہ مار غونندی دی خوا ، او ہغہ خوا
 تاویزی ، او غری ، او نژدی دہ چہ ساہ ٹی وووزی .
 (حمید) یہ دیرہ چالا کی سرہ دخیل د محبوبی (حبیبہ) سر لہ مٹکی خخہ بو دتہ کری یہ
 غیز کبش ٹی و نیدو لو ، او یہ نارو ، او سورو بانندی سر شو ، او چینی بہ ٹی و ہلی . مگر (حبیبہ)
 یا ندی تیرہ شوی وہ ، او کار لہ کارہ و تلی و ...

(حمید) چہ دا درد نا کہ وضعیت و لید نو فی الحال ٹی ہغہ پاتی شوی زہر چہ کنہ ول
 بری ککر پاتی و ، یہ سر بانندی آدولی تر آخرینی خاشکی پوری ٹی و شکلو
 اود (حبیبہ) تر خنگہ د زہر و لہ تاثرہ و خرخید .
 یہ عین ہمدی وخت کبش چہ د (حبیبہ) ساد ددی یہ کوگل کبش خرہا راری ، او (حمید)
 لکہ مار غونندی بخیل خان بانندی تاؤنہ خوری فشاہ کوی ، بدبخت (حمید) ہم ستری ستوانہ
 کور تہ ورننووت ، او دخورا زیات خرہا رار او فشاہار یہ اثر چہ (حمید) لہ کور خخہ ٹی و اور یسو
 گر گہلی ہمنی خوا تہ رہی شو .

فا خايه (مجيد) كه بخت به داسى يوه بده منظره باندى ورو اونيت چه هر سرى به دهني
 له ليد او لخنې خورا زياته تر اخوړه، او ډير زيات به گي ژول، او هك پك به ياتي كيدو
 يعنى يېمخې او گلالي ښځه ئې (حبيبه) يو خوا كيزه وزه پرته او ژبه ئې له كاره او بدلى او
 دمرگي وروستى سلگى وهى !! .. او مري !!! .. او ښائنه او ښكلې وروړئې (حميد) په بله
 خوا په سر باندى چر ايزى او لمان كندن لري! او لاس او پښې آچوى !! .. او سترگي ئې تكي
 سينى او ښتى دى !!! ..

هر خو مره چه كور وړانې او كمبخت (مجيد) بې اختياره چغې وكولى او بې وا كه نارې او
 سوري ئې وهلى او حبيبه، حبيبه !! .. حبيبه !!! .. ئې ويلې او وار خطا دار خطائې خو لخوا له او له خايه ئې
 پورته كوله هيڅ فائده ئې ونه كوله !!! ..

حبيبه نامراده له لاسه وتلې، او بل عالم ته رسيدلى وه !!! ..
 ييا ئې په چغو باندى پيل كړى له ژړا لخنې پورې راوړى دك ستونى سره حميد! حميد! .. حميد! .. ئې ويل.
 (حميد) په خورا زحمت او تكليف سره دده په اوړى سترگي آډولې، په نيولى او غور، غز
 سره ئې « بلى! » وويل :

(مجيد) زر تررره په هغه باندى خان نسكور كړى له خپلو سترگو څخه ئې غټې غټې او تو دى
 تودى او ښكې دهغه په مخ باندى توگې كړې وئې يوښتيدلو :
 « زما د زړه سره! تا سو بازدى څه توفه شوى ده؟ ... او زه ولى خپل كور په داسې سخته
 ويره كښ ككړم ؟ ... »

(حميد) چه د زهر څكلو په واسطه دنيم بيهوشى په حالت كښ لاس او پښې وهلى خپلې سترگي
 ئې پر اښتلى خو لخلې ئې پخپل سر سره هغې كتابچې ته چه په ميز باندى د خراغ تر څنگ پر اښتلى
 اېښى وه، اشاره وكوله او وروسته له دې لخنې ئې په خورا زحمت او ډير تكليف سره چه خپل گردى
 ياتى قوا دى ئې په ويلو ددى خو توريو باندى وښندل وئې ويل :

داده دخان ساتنى اود وظيفى اود ميني نتيجه

وروسته له دې څخه ئې په سلگى وهلو باندى پيل كړى !! .. له ستر كو لخنې ئې او ښكې
 بهولى !! .. لاس او پښې ئې آچولى، وچ كلك ولاريد !!! ..
 د (مجيد) ژړا او انكو لا او شور ماشور گرد كور په سر آخېستى اولر څه وروسته
 هماسگان او پولسان په دې كور كښ ورتوگي شول ..

۱۸۴

تاجیه آقا میرزا
سید محمد

خاتمه

دگر بخت به روز نامو کین دا خبر به گرد بیار او به دوی دری ورنه و کین به گر دعالم کین خپور شو
به پرون شپه سار به خنوبی برخه په فلانی کوشی او سرای کین د و د تنه (جیه) ا و
(مجید) نامی به سلسله سره انتحار کړیدی نن به دهنوی خنازه دیولیس دماموریت
او دطی دا کړه له سخته وروسته خنیزلی له رسبدلی اطلاع سره برابر ددوی دانتحار
سب په یوه کتابچه کین دردا که صورت سره لیکلی شوی دیو ایساو په لاس اوید لی دی
چه سر له سبا به دیو ایساو به بجا کین دیاورنی په دول چاپیری .

خو ورلخی وروسته لدی خخته ددی چاپ شوی خبر به تعقیب داخبره هم چاپ او خیره سوله :
« به هغه کور کین په فلانی ورځ دوه انتحارونه بیس شوی و او هغه زره خوږ وونکی
علت او سب دیو ایساو به بجا کین سره ورځ چاپیری یو بل سره هم استو گنده لره سخته
اوس هغه لوبنی شویدی او نن دبلدی له خوا دارالمجانبین ته ورو سواره شو »

۱۹۰۹

خو هغی وروسته به چه څوک دارالمجانبین ته ورتلل، نو هله به ئی خوار (مجید) لیدو چه دیر
خه او دلگړه یوه کسج کین ناست دی . او خپل دواړه لاسونه ئی ترلخی لاندی نیولی
تس تب هره خوا کوری .

په ظاهره کین غیر له زور خپانه بل هېڅ یوه دلیو نوب نینه دغه په وجود کین نه لیدله کیده .
فقط کله کله به ئی دا کترانو ته ویل :

« دما ور ورهم یو لوی دا کړدی او په فلانی کوڅه کین ئی ، شفاخانه ده چه زه ئی په میاشتی
دوه زره روپی کراور کوم »

له دی خخته زیاتی پوری خبری او اتیری له هغه کمبخت لحنی نه اوریدلی کیدی او دنورو لیونیانو
به منغ کین دی تل معصوم او مظلوم او آرام او بی ضرره برینیده . « انتهی »
(دوه ژاف یاد داشت :)

« ددی فسی اساسی موضوع دبانندینی مطبوعاتو لحنی اقتباس شویدی »

د کابل نیارد (۱۳۱۷) کال د میاشتی د جدی (۲۱) شپه « کشکیکی »

دکابل نیارد (۱۳۱۷) کال د جدی د میاشتی (۲۱) شپه کشکیکی

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**